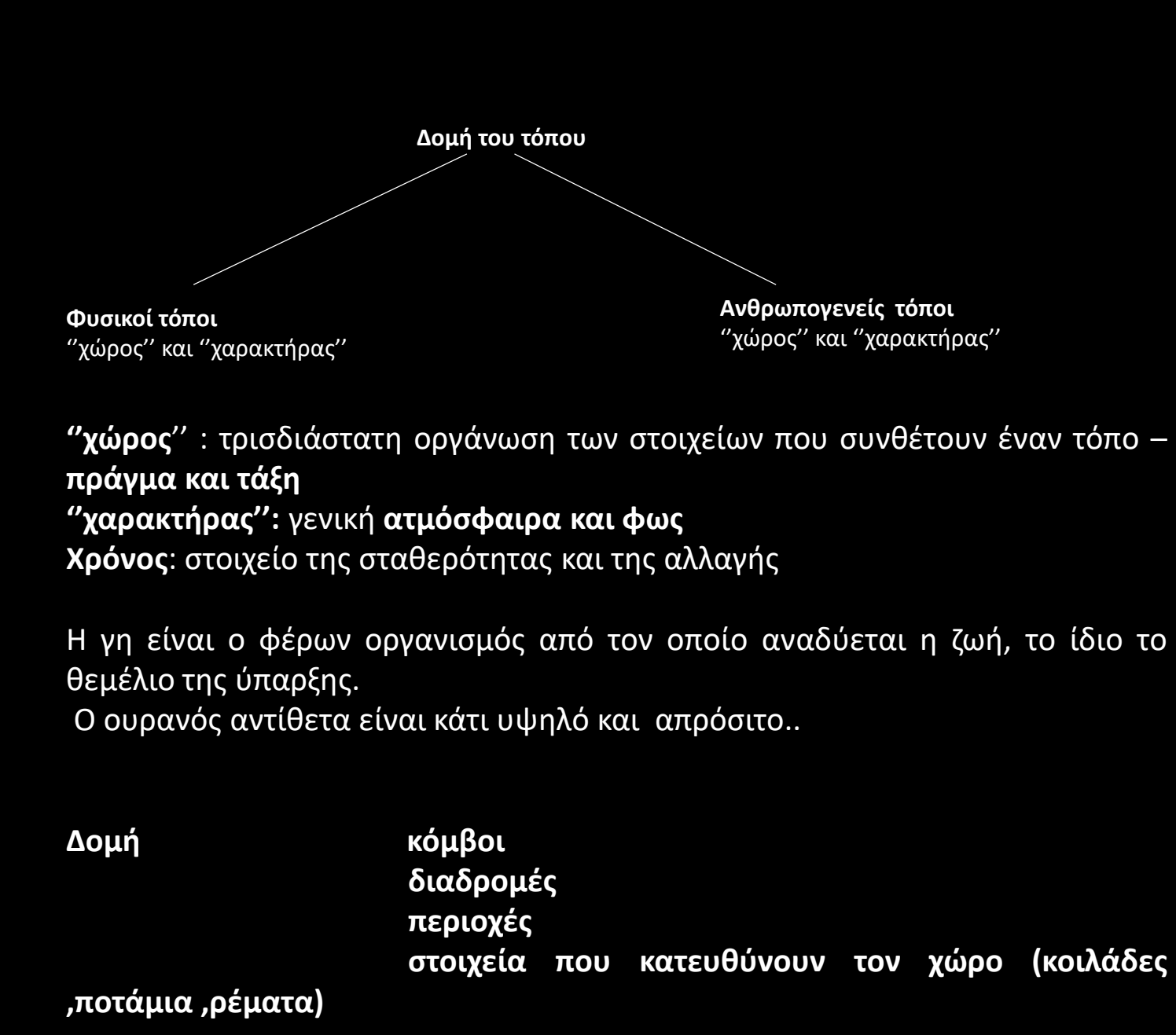

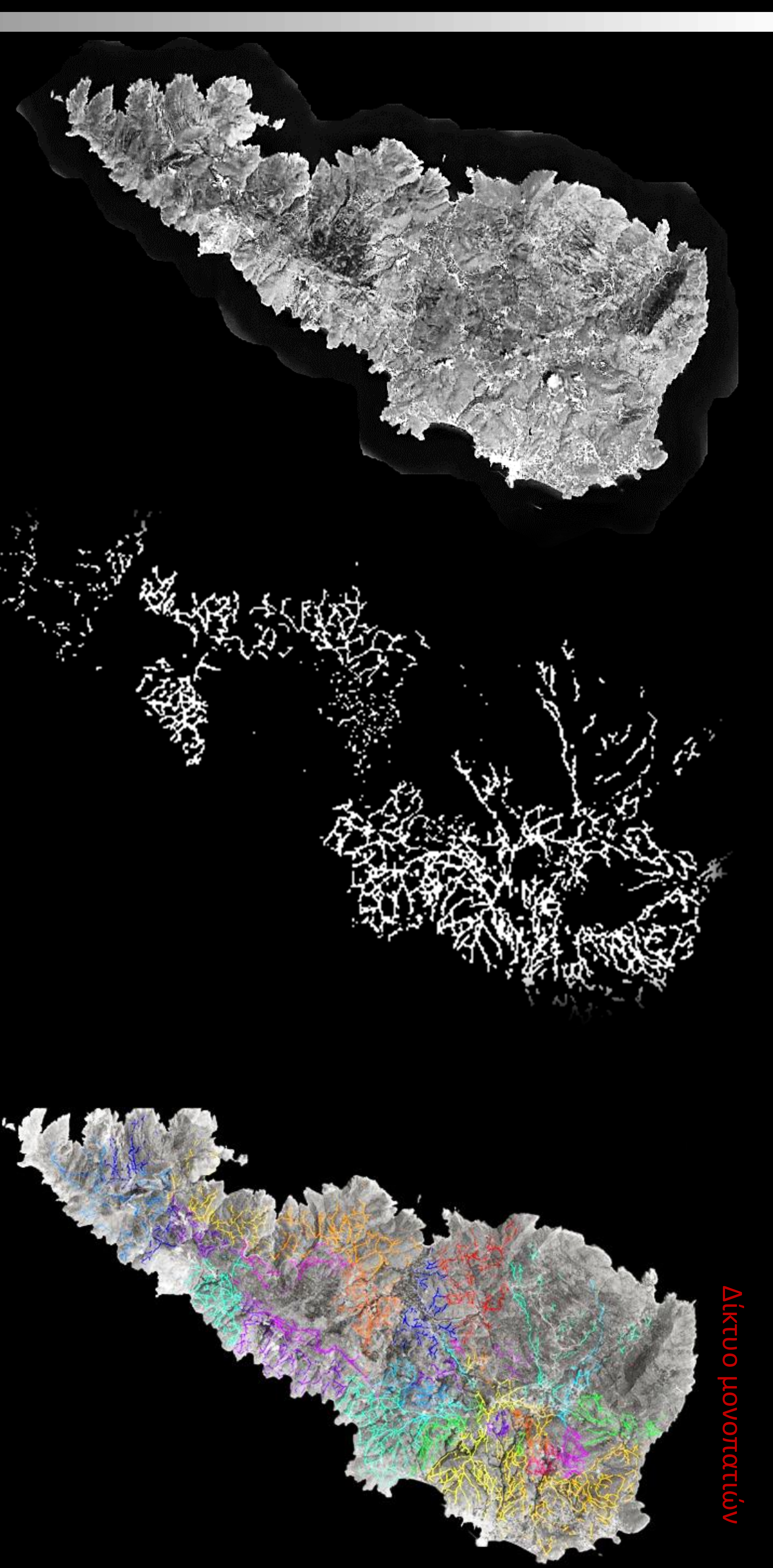
Η Τήνος είναι το τρίτο σε μέγεθος νησί των Κυκλάδων μετά την Άνδρο και τη Νάξο. Ανήκει στις βόρειες Κυκλάδες και βρίσκεται νοτιοανατολικά της Άνδρου και βορειοδυτικά της Μυκόνου. Ο Ταυκινιάς που βρίσκεται στα ανατολικά είναι το ψηλότερο βουνό του νησιού με 726 μ. ύψος. Στο κεντρικό τμήμα δεσπόζει ο απόκρημνος βράχος του Εξωμβούργου με 641 μ ύψος με την Αρχαία και Ενετική πόλη. Το συνολικό μήκος της ακτογραμμής της υπολογίζεται σε 114 χλμ.

Η ιστορική διαδρομή της Τήνου ακολουθεί τις ιστορικές εναλλαγές που επιτελούνται στο Αιγαίο πέλαγος. Κατά τα αρχαία χρόνια αναφέρεται ως Οφίουσα ή Υδρούσα λόγω της πληθώρας της σε φίδια και νερά. Κατοικημένη από τους Ίωνες, μετά τους Περσικούς πολέμους εντάσσεται στην Αθηναϊκή συμμαχία και στην συνέχεια περνάει στην κτήση των Ρωμαίων. Κατά τα βυζαντινά χρόνια υπάγεται στο «Θέμα του Αιγαίου πελάγους» ενώ μετά την Έλευση των Σταυροφόρων υποτάσσεται στους Βενετούς, υπό τους οποίους θα παραμείνει μέχρι το 1715.Η ήπια μεταχείριση της τόσο από τους Βενετούς όσο και από την σχεδόν ανύπαρκτη παρουσία μετέπειτα των Τούρκων, εξασφάλισε σταθερότητα, ειρηνικές συνθήκες και ασφάλεια. Μέχρι το 1821 βρίσκεται υπό Τουρκική κυριαρχία με εξαίρεση τρία χρόνια (1771-1774, Ορλωφικά) , όπου την κατακτούν οι Ρώσοι.

Ξερό και βραχώδες, με βουνά και κοιλάδες, ποικιλία πετρωμάτων και φυσικά και μη λιμάνια, η Τήνος είναι το τρίτο σε έκταση νησί των Κυκλάδων. Κύριο χαρακτηριστικό του νησιού “**τα σκαλιά**” ή “**τράφοι**” , τοπική ονομασία αναφερόμενη στις επιμήκεις καλλιεργήσιμες περιοχές που μοιάζουν με οριζόντιες λωρίδες γης, αποτελούν μια οπτικοποίηση των ισούψών καμπυλών του φυσικού εδάφους. Το **κλίμα μεσογειακό** με ήπιους χειμώνες και καλοκαίρια αλλά ταυτόχρονα και με δυνατούς βόρειους ανέμους, στοιχείο καταλυτικό για τη διαμόρφωση της τοπικής κουλτούρας και άρα και της αρχιτεκτονικής.

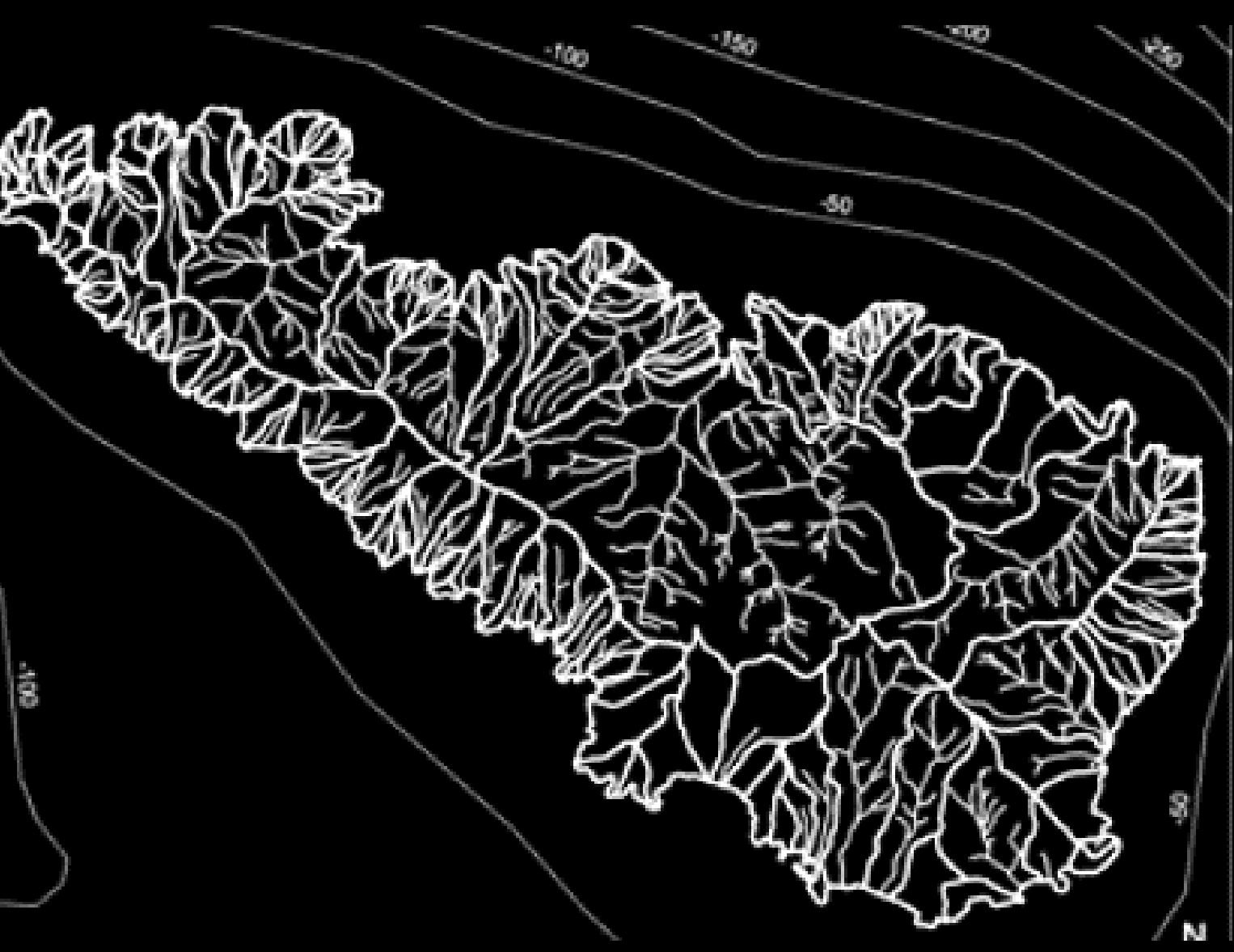
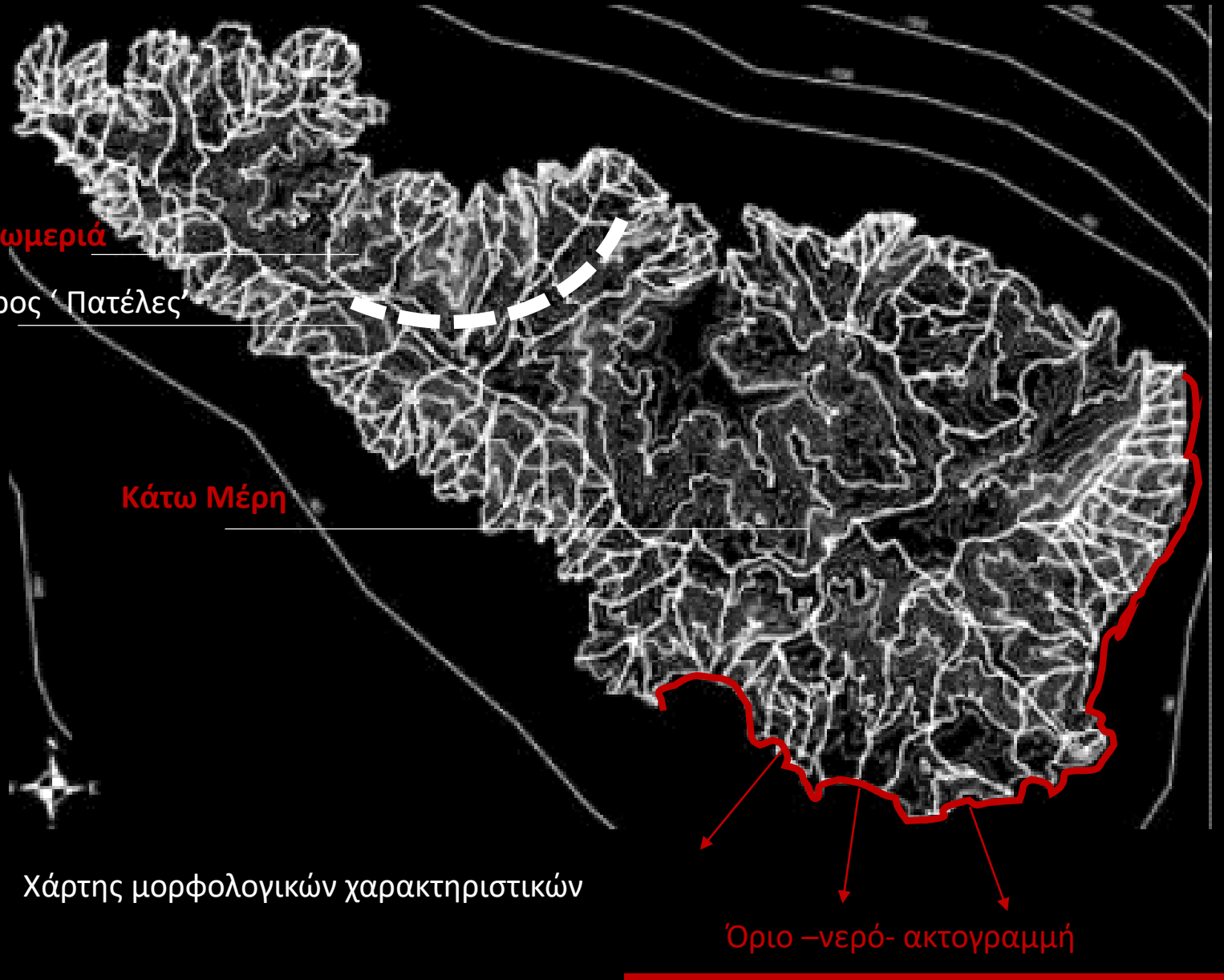
Οι **παραλλαγές** στο ανάγλυφο του εδάφους καθορίζουν τις χωρικές ιδιότητες τοπίου και ως ένα βαθμό τον χαρακτήρα του ο χαρακτήρας του τοπίου προφανώς καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό και από δευτερεύοντα στοιχεία όπως την υφή, το χρώμα και την βλάστηση... η παρουσία του νερού προσθέτει μία μικροκλίμακα στα τοπία..

ΦΥΣΙΚΟ ΤΟΠΙΟ

Η χαρακτηριστική ιδιότητα κάθε τοπίου είναι η έκταση, λιγότερο η περισσότερο συνεχής, σχηματίζοντας στο ευρύτερο τοπίο δευτερεύοντες τόπους (υπό-τόπους) και ανάλογα ποικίλει και η ικανότητα τους να δέχονται ανθρωπογενή στοιχεία ... ο τρόπος με τον οποίο εκτείνεται το τοπίο εξαρτάται πρωτίτως από την φύση του εδάφους, δηλαδή από τις τοπογραφικές συνθήκες

Το νησί μάλιστα είναι ο κατ’ εξοχήν τόπος, καθώς εμφανίζεται ως μία ξεχωριστή , σαφώς περιγεγραμμένη μορφή.

Υδρογραφικό δίκτυο και λεκάνες απορροής.

ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΟΡΙΟΥ

Κατανοητή σύνθεση ξεχωριστών στοιχείων: καθαρά διαγραφόμενοι λόφοι και βουνά που σπάνια καλύπτονται, φυσικοί χώροι με σαφές περίγραμμα ... ένα δυνατό και ομοιόμορφα καταναμεμένο φως Το έδαφος είναι συνεχές και ποικιλόμορφο..

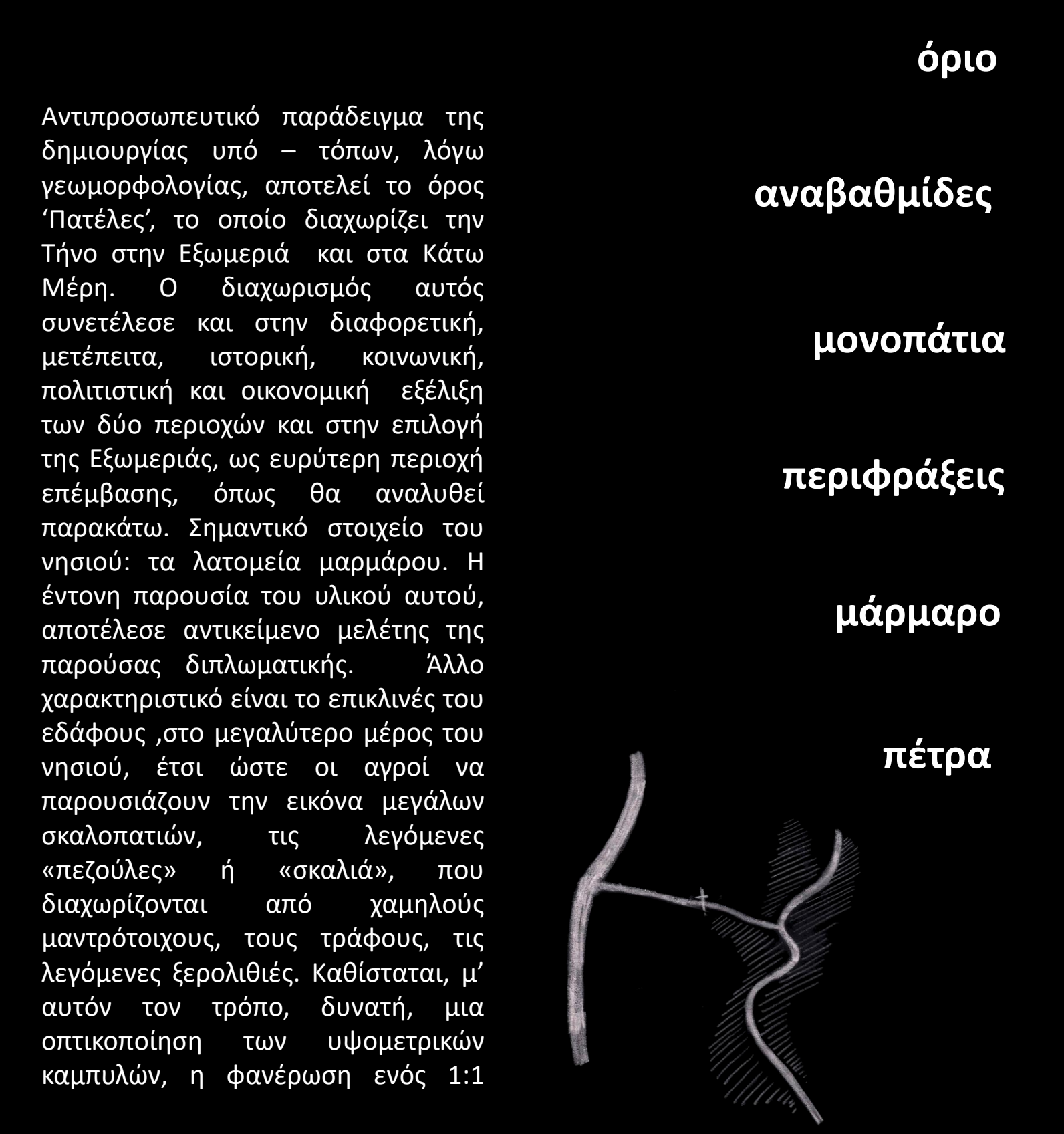
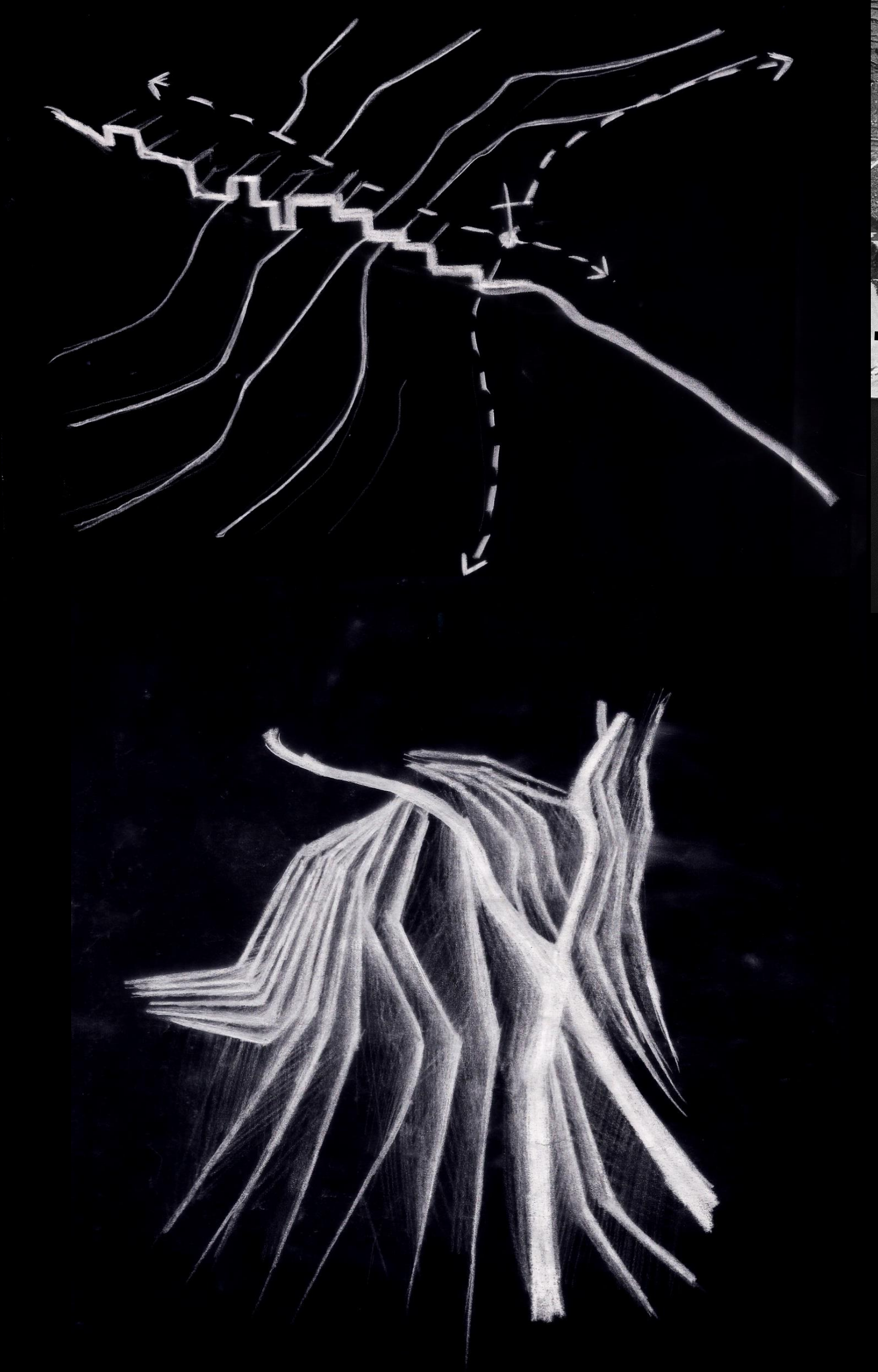
Ο ουρανός είναι τόσο μεγάλος, όσο και ο χώρος από τον οποίο τον βλέπουμεο χαρακτήρας του τοπίου αναδεικνύεται έτσι σαν μια σιλουέτα πάνω στον ουρανό, άλλοτε απλά κυματιστή , άλλοτε αιχμηρή και άγρια..

Έτσι από δομική άποψη, ο προσανατολισμός και ο προσδιορισμός της ταυτότητας σημαίνουν βίωση του φυσικού τόπου μέσα στον φυσικό τόπο. Τα διάφορα εσωτερικά αναγνωρίζονται από τα δομικά τους χαρακτηριστικά

Το φως, σημαντικό στοιχείο, στην διαμόρφωση του χαρακτήρα των φυσικών και ανθρωπογενών τόπων και στοιχείο αλλαγής, με το πέρασμα του χρόνου, εντείνει την αίσθηση του ορίου στις μορφές.

ΕΙΚΟΝΑ ΛΑΤΟΜΕΙΩΝ

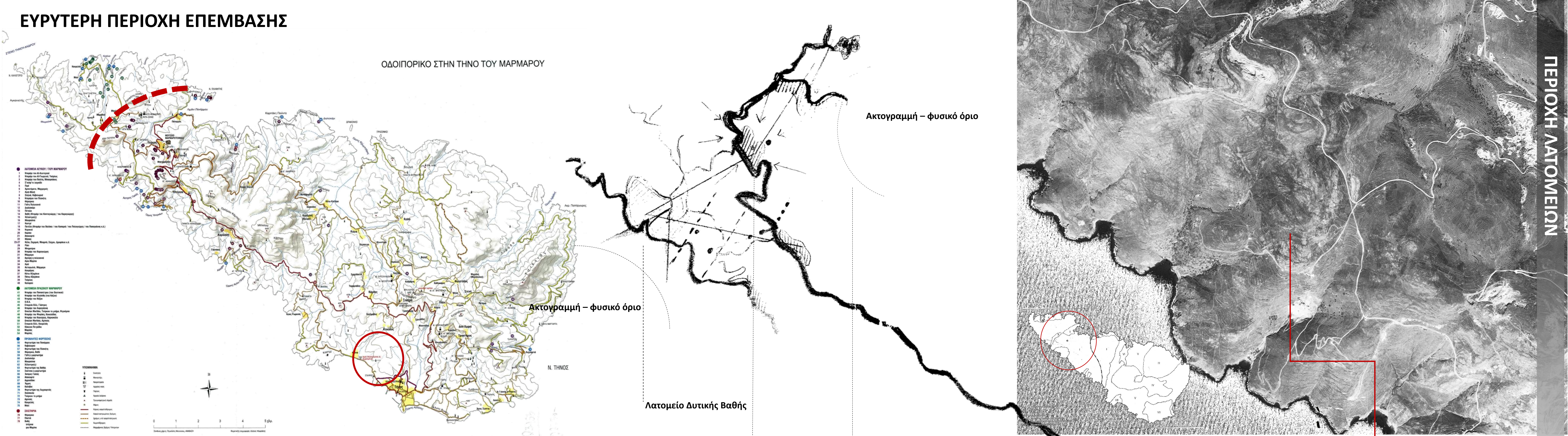

τοπογραφικού

Μονοπατι “ ραχοκοκαλια”

ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗΣ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΟΙΚΙΣΜΟΥ - ΠΥΡΓΟΣ

Τον Πύργο τον διακρίνει η έντονη παρουσία και χρήση του μαρμάρου. Αρχιτεκτονικές εφαρμογές σε σπίτια, εκκλησίες και δρόμους, αλλά ή περίτεχνα διακοσμημένα λιθανάγλυφα, εργαλεία και σκεύη της καθημερινής ζωής, υπενθυμίζουν ότι το μάρμαρο κατέχει ιδιαίτερη θέση στην αρχιτεκτονική και την τέχνη της περιοχής. Ολόκληρος ο οικισμός, αποτελεί υπαίθριο μουσείο μαρμάρου, αποτυπώνοντας στις επιφάνειες του την μνήμη και την ιστορία του τόπου.

Προκειμένου να διατηρηθεί και να αναβαθμιστεί ο ρόλος του οικισμού, ως κέντρο επεξεργασίας μαρμάρου, στην παρούσα διπλωματική, προτείνεται η ενίσχυση της Σχολής Μαρμάρου, με τον σχεδιασμό κτιρίου μαθητείας της τέχνης του μαρμάρου και εμπλουτισμού του με λειτουργίες που αναβαθμίζουν τον ρόλο αυτό (συνεδριακό κέντρο, χώρος έκθεσης, πολυχώρος, υπαίθριο θέατρο).

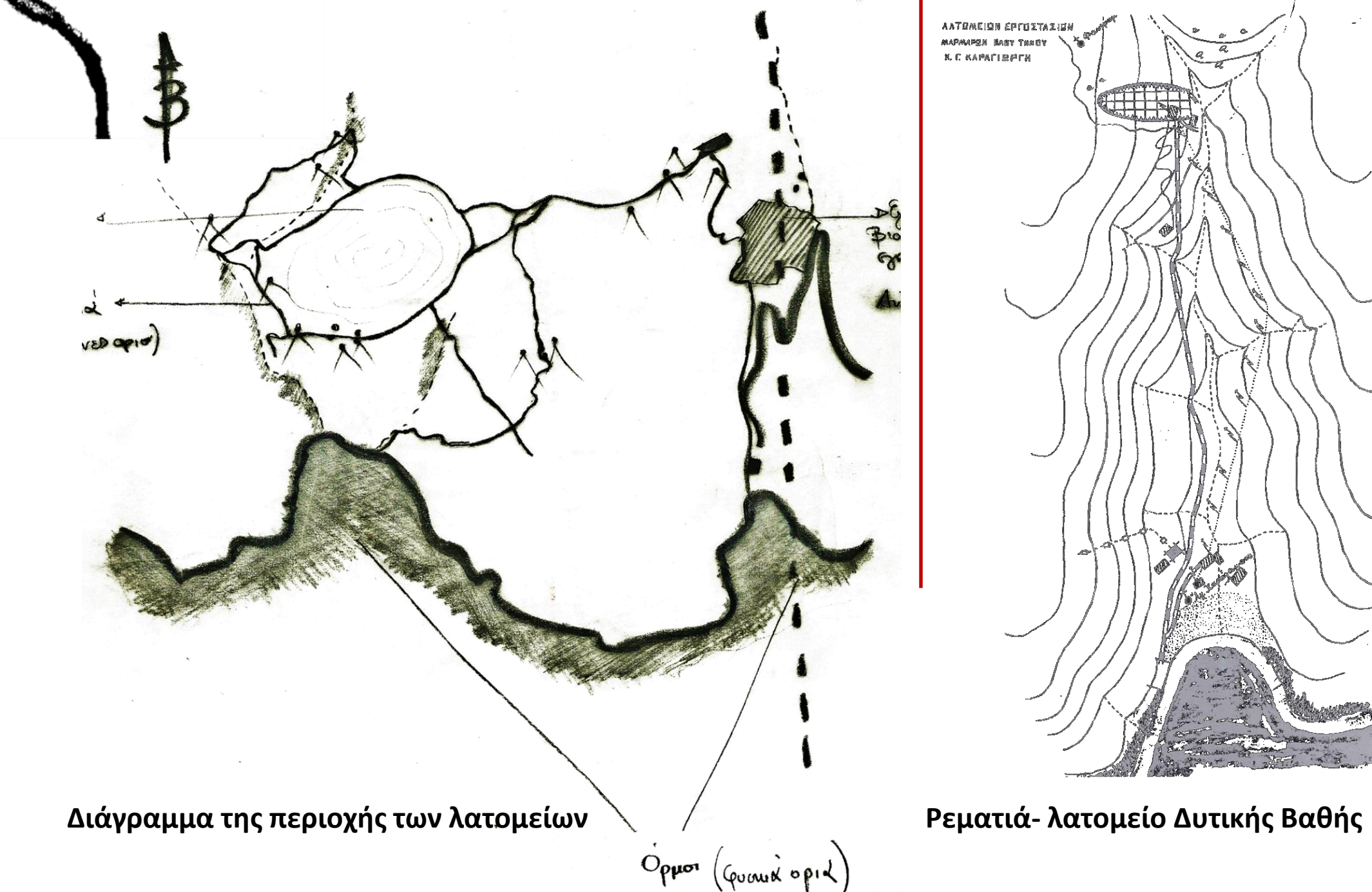

Λατομείο Δυτικής Βαθής

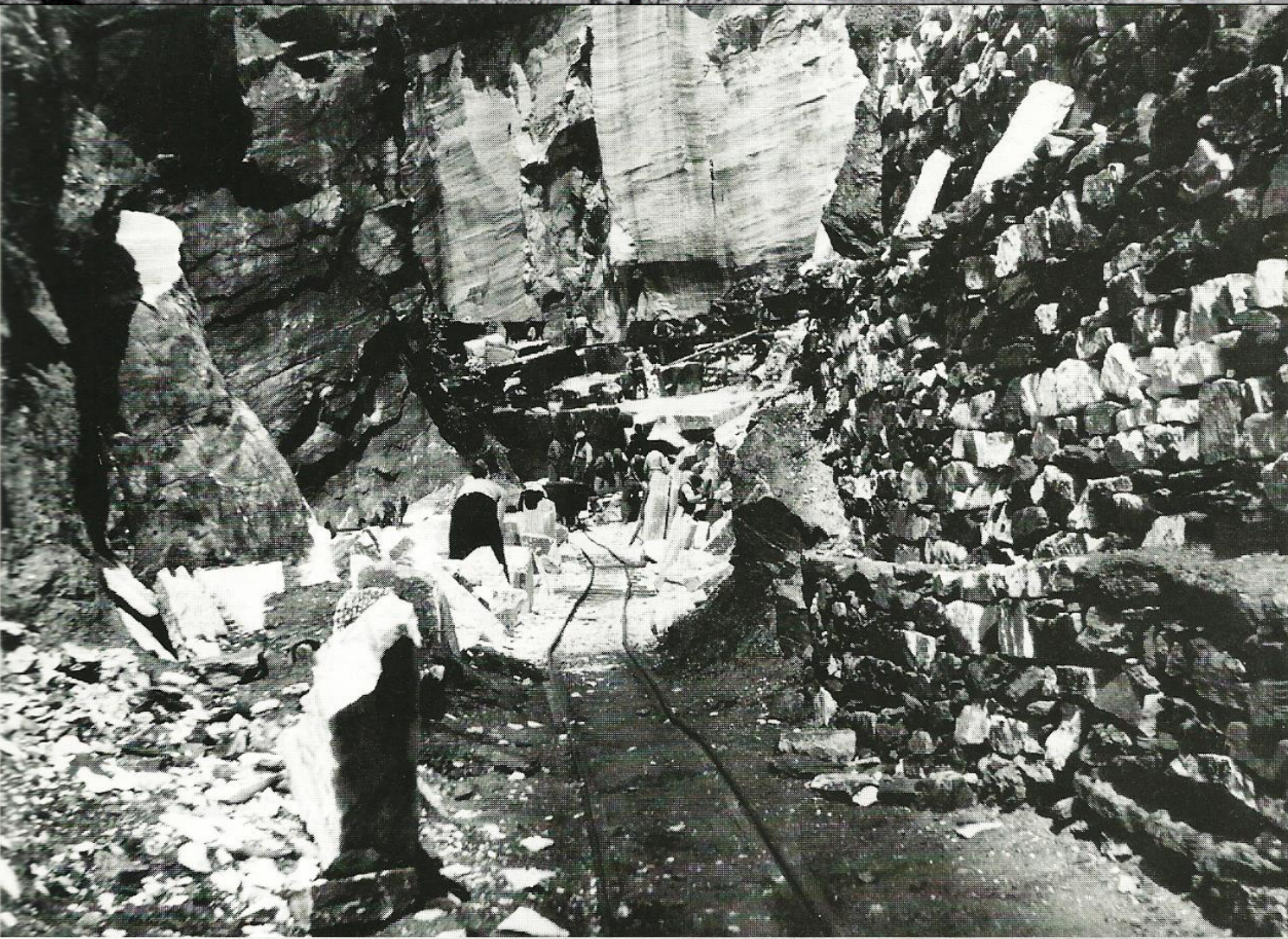
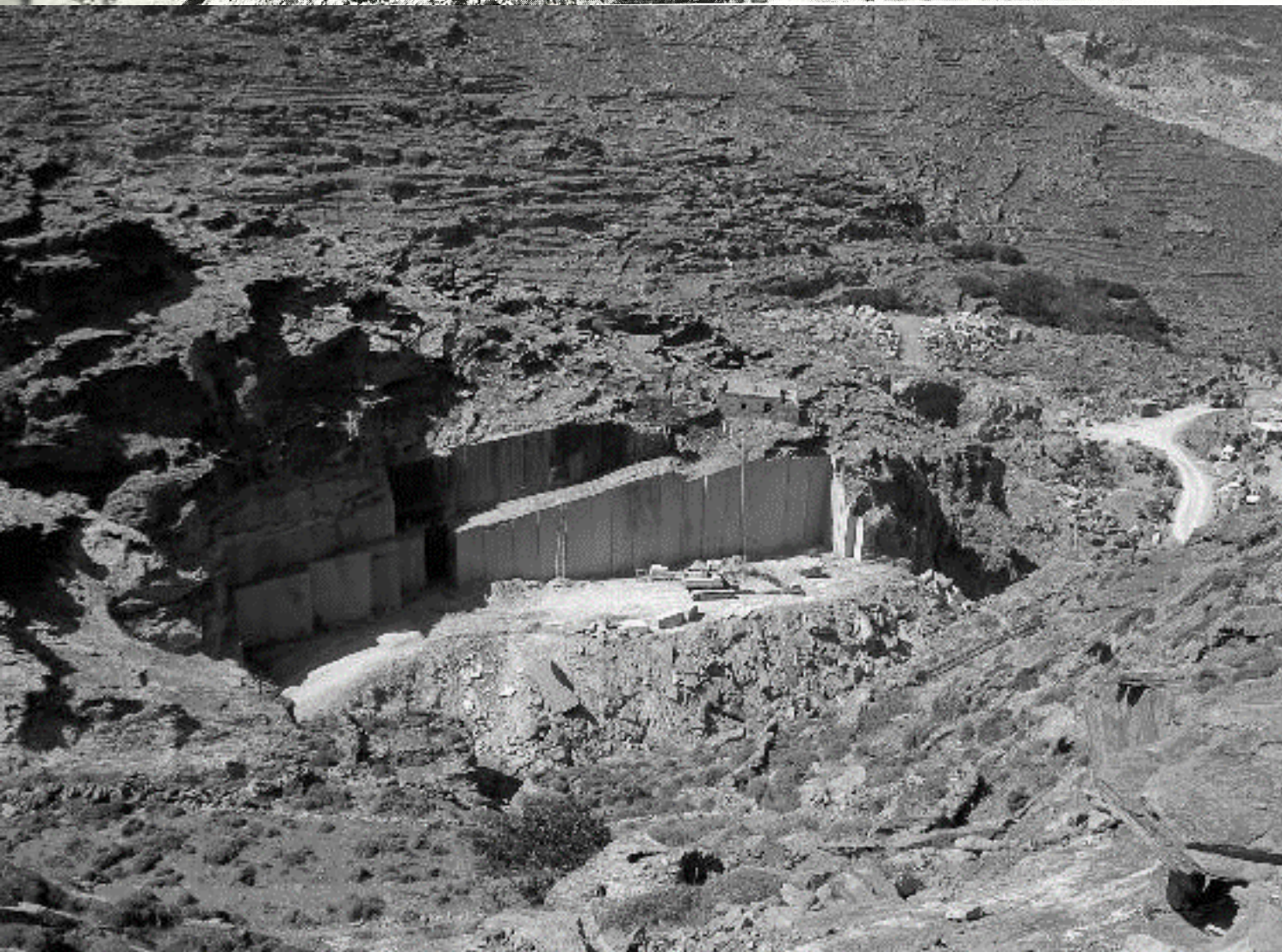
Οι μαρμαροφόρες περιοχές αποτελούν γεωγραφικές ενότητες, οι οποίες συγκροτούνται από ένα περισσότερα μαρμαροφόρα κοπάσματα και οι οποίες εντάσσονται σε συγκεκριμένη μαρμαρογενετική επαρχία αναλόγως την γεωτεκτονική ζώνη στην οποία ανήκουν.

Η Έξω Μεριά, περιοχή με έδαφος πλούσιο σε λευκό, γκριζο και πράσινο μάρμαρο και με πολλά λατομεία, υπήρξε το σημαντικότερο απ' όλα τα νεοελληνικά κέντρα μαρμαροτεχνίας.

Σημαντικό στοιχείο, αποτελεί η ταύτιση της περιοχής επέμβασης, με την φλέβα μαρμάρου στον γεωλογικό χάρτη. Επιπλέον, φυσικά όρια αποτελούν, πέραν της ακτογραμμής βόρεια και νότια, τα λατομεία της Ανατολικής και Δυτικής Βαθής αντίστοιχα. Πιο συγκεκριμένα, το λατομείο της Δυτικής Βαθής, το οποίο αποτέλεσε και κομμάτι της έρευνας, προτείνεται ως χώρος στάσης και ενατένισης, καθώς και ανάπτυξης υπαίθριων εκδηλώσεων, με την αξιοποίηση του δικτύου των μονοπατιών, που αποτελούν την σκαλωσιά της κίνησης, από και προς το κέντρο της περιοχής, τον Πύργο. Παραμένοντας στην περιοχή του λατομείου, πρέπει να τονιστεί η έντονη μορφολογία του εδάφους, με κύριο το στοιχείο της ρεματιάς και την ανοίκεια εικόνα της κλίμακας του λατομείου. Προχωρώντας προς το εσωτερικό, οι θεάσεις και το σχήμα του τοπίου αλλάζουν, φανερώνοντας την αντίθεση μεταξύ της εξωστρέφειας του λατομείου και της εσωστρέφειας του οικισμού του Πύργου.

” πέφυκε λίθος”

αυστηρότητα

ακαμψία

σκληρότητα

μονολιθικότητα

καθαρότητα

μουρέλο

πρόσωπο

κεφάλι

Το **μουρέλο**, αποτελεί την πλευρά εκείνη που είναι κάθετη στα νερά της δομής του υλικού, ενώ **πρόσωπο** χαρακτηρίζεται εκείνη που εμφανίζεται μετά από τομή κάθετη στα νερά. Οι δύο διαφορετικές επιφάνειες παρουσιάζουν διαφορετική αντίσταση και σκληρότητα, γι αυτό διαφέρουν και οι τρόποι χρήσης τους.

Το μάρμαρο ανήκει στα μεταμορφωσιγενή πετρώματα. Προέρχεται από τη μεταμόρφωση του ασβεστόλιθου, ειδικότερα από ανακρυστάλλωση του εντός αυτού ασβεστίτη. Όταν περιέχει και δολομίτη, ονομάζεται δολομιτικό. Ανάλογα με το μέγεθος των κόκκων τους, τα μάρμαρα διακρίνονται σε χοντρόκοκκα και λεπτόκοκκα. Τα τελευταία είναι και τα καταλληλότερα για γλυπτική επεξεργασία. Η λέξη ετυμολογείται από την αρχαιοελληνική **μάρμαρο** **ς**, δηλαδή **«λαμπερός λίθος»**.

Οι παράγοντες, οι οποίοι επηρεάζουν την τελική επιλογή του μαρμάρου ή γενικότερα του φυσικού διακοσμητικού πετρώματος για διάφορες χρήσεις, είναι κυρίως οι εξής:
•Δυνατότητα εφαρμογής της κατάλληλης τεχνολογίας επεξεργασίας, ώστε να επιτευχθεί η επιθυμητή επεξεργασμένη επιφάνεια, καθώς και εξασφάλιση του υλικού που θα χρειασθεί.
•Φυσικομηχανικές ιδιότητες του πετρώματος, οι οποίες πρέπει να πληρούν τις προδιαγραφές ώστε να μην επηρεασθεί το υλικό από τις φθορές λόγω αλλαγών.

εγχάραχτο

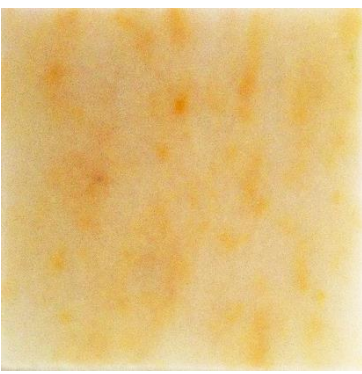
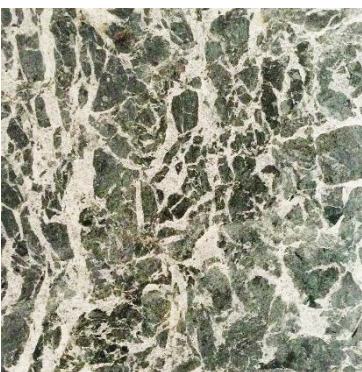
ανάγλυφο

διάτρητο

διάφανο

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, δηλαδή **το βάρος, ο όγκος, η αντοχή, η στιλπνότητα και η διάρκεια**, καθιέρωσαν το μάρμαρο ως το κατεξοχήν μνημειακό υλικό για έργα τέχνης, από την αρχαιοελληνική αρχιτεκτονική και γλυπτική έως το βυζαντινό διακοσμητικό ανάγλυφο, και από τη λαϊκή μαρμαρογλυπτική έως τον Νεοκλασικισμό και τους γλύπτες των δύο προηγούμενων αιώνων

λευκό

υπόλευκο

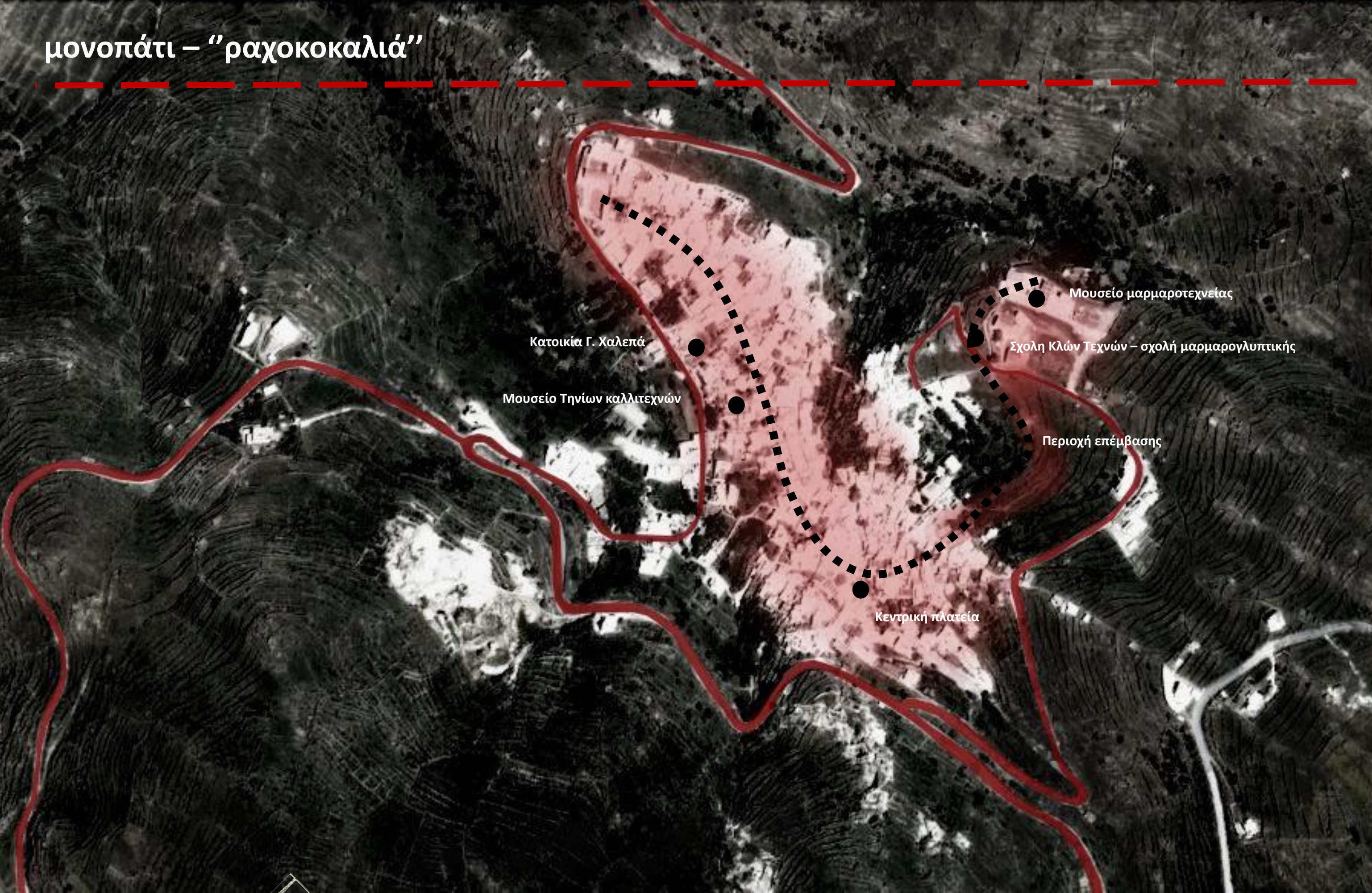
γκρίζο

μελανό

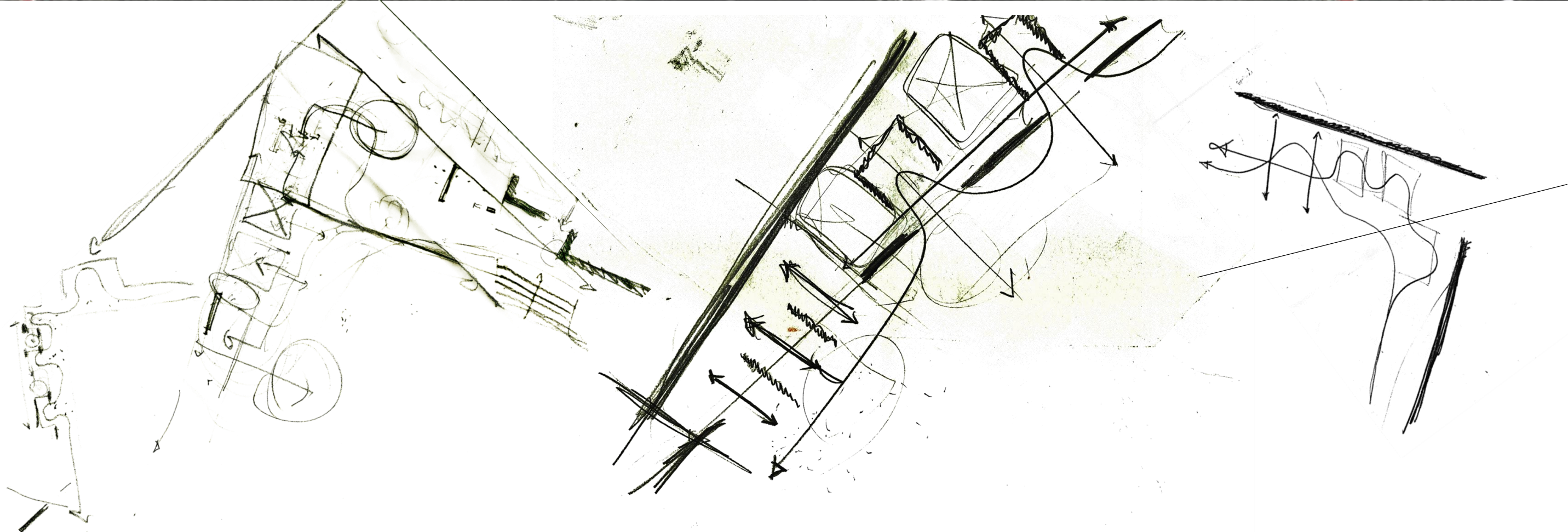
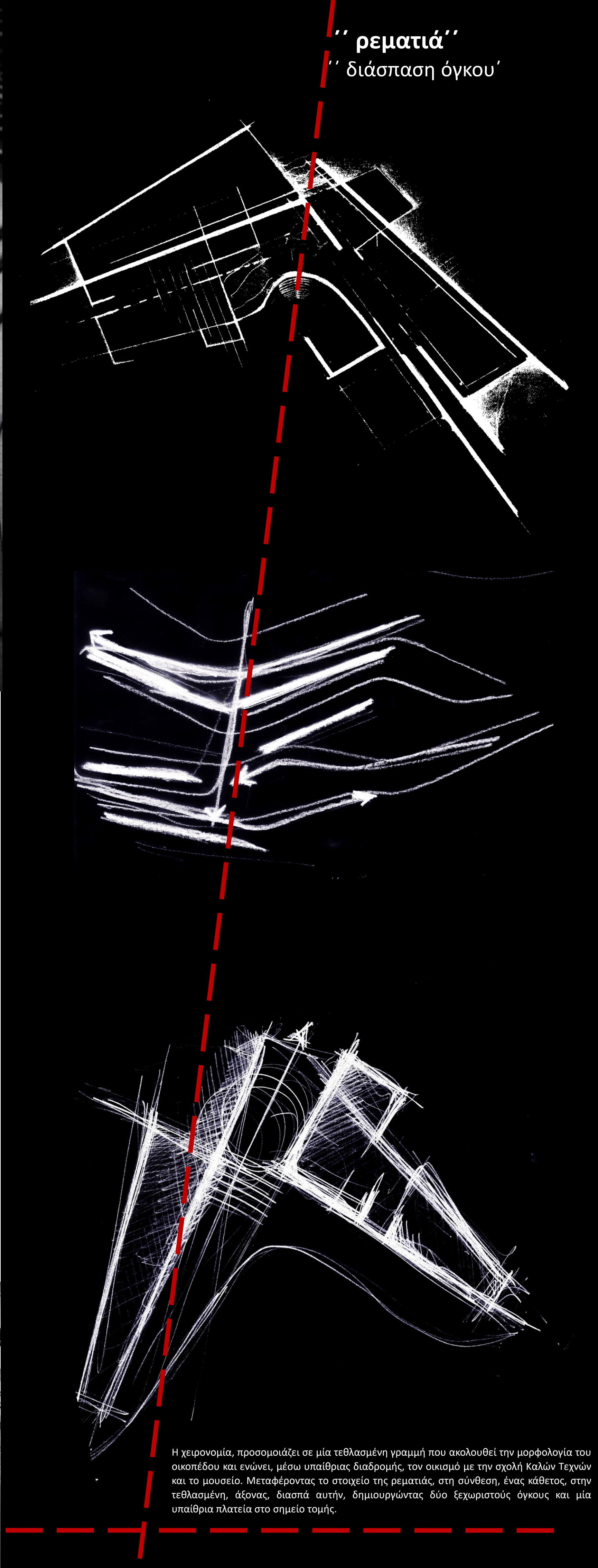
πράσινο

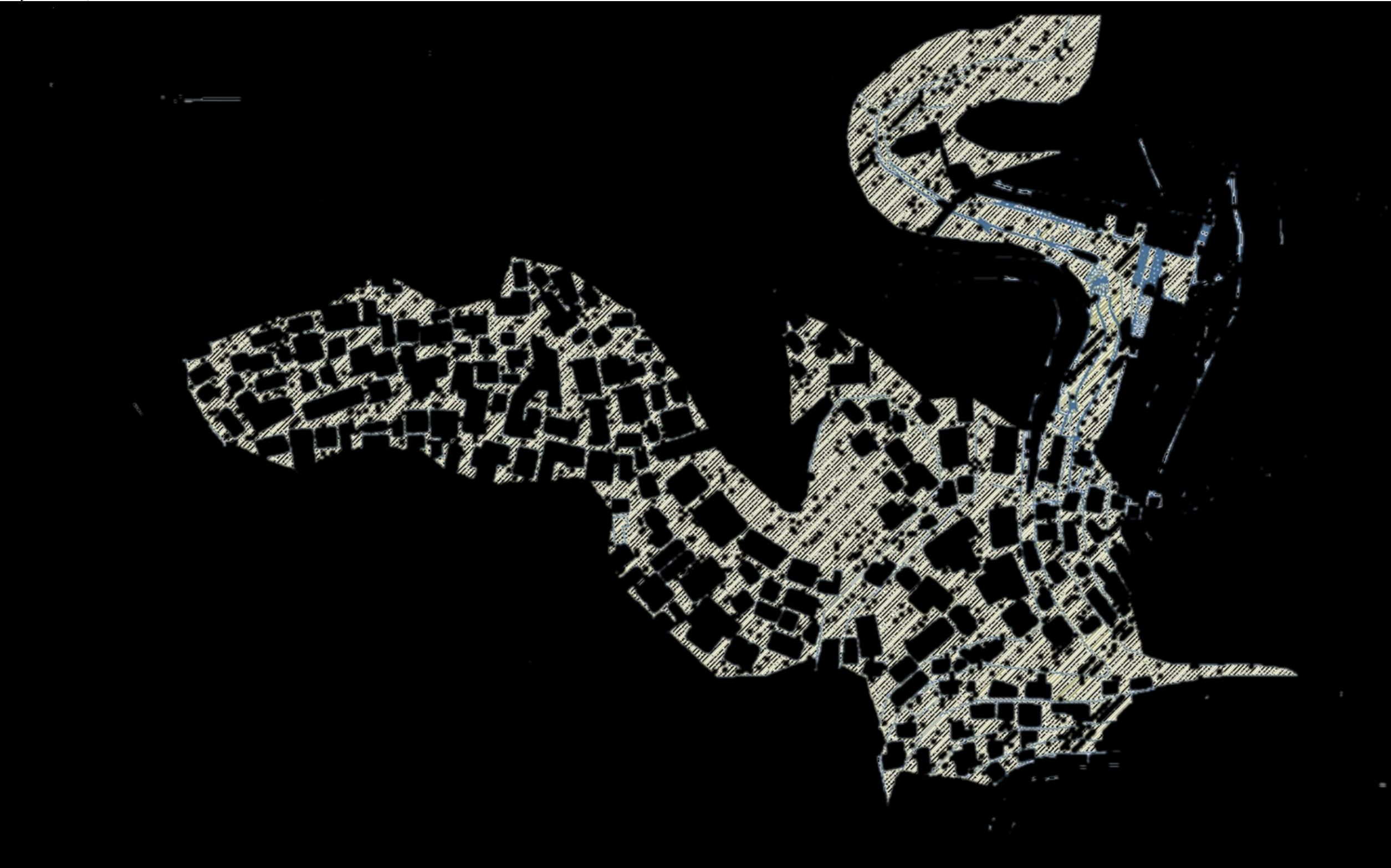
μονοπάτι – “ραχοκοκαλιά”

“ ρεματιά”
“ διάσπαση όγκου”

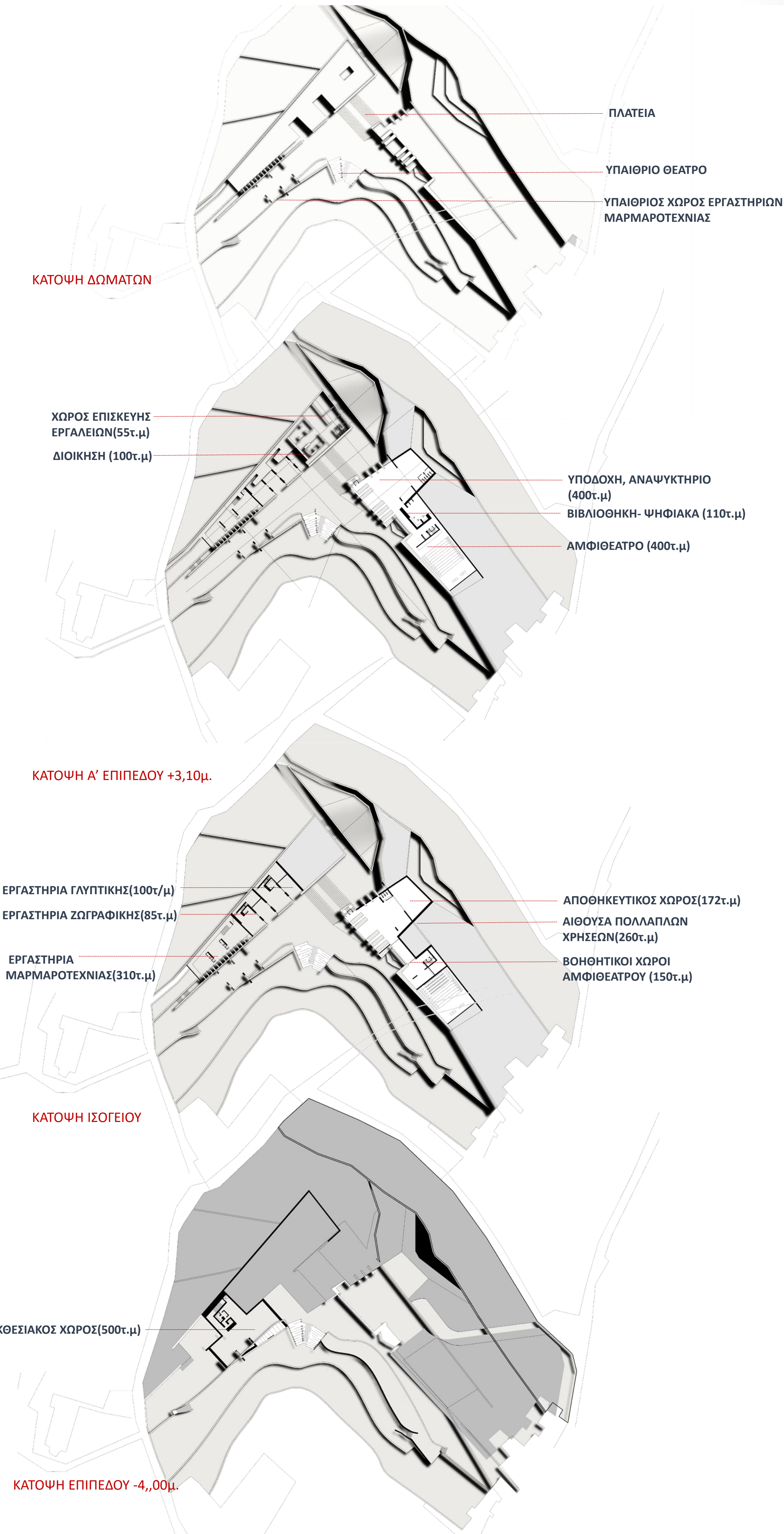
Προσεγγίζοντας την περιοχή επέμβασης, γίνεται ξεκάθαρη εξ αρχής η εναρμόνιση του οικισμού με το φυσικό τοπίο. Ακολουθώντας την κλίση και την μορφολογία του εδάφους, φαίνεται να διαγράφει μία πορεία σχήματος ς, την οποία διατρέχει ένα μονοπάτι – “ραχοκοκαλιά”. Το μονοπάτι αυτό ενώνει κομβικά σημεία – τοπόσημα του οικισμού. Ξεκινώντας από την είσοδο του οικισμού, συναντάμε την κατοικία του μεγάλου γλύπτη Γ. Χαλεπά, η οποία λειτουργεί πλέον ως μουσείο. Συνεχίζοντας την διαδρομή και κατευθυνόμενοι προς την κεντρική πλατεία του Πύργου, βρίσκεται ο χώρος έκθεσης Πανορμιτών καλλιτεχνών. Κομβικό σημείο του οικισμού αποτελεί η πλατεία του, η οποία χωροθετείται στην σύζευξη δύο ρεματιών, κάτι το οποίο υποδηλώνεται και από την σταυροειδή κάτοψη του οικισμού. Τέλος, και με μικρή υψομετρική διαφορά από τον υπόλοιπο οικισμό βρίσκουμε την Σχολή Καλών Τεχνών και το μουσείο μαρμαροτεχνείας. Στόχος, όσον αφορά την χωροθέτηση της επέμβασης, είναι η συμπλήρωση και η ενίσχυση αυτής της “ μονοκοντιλιάς”, δημιουργώντας ένα νοητό “ πέταλο “ χώρων.

Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι η δημιουργία δύο ζωτικών επιπέδων κινήσεων, στον υπαίθριο χώρο. Ένα οργανώνεται επάνω στον κάθετο άξονα, που ήδη αναφέραμε και ένα δεύτερο, στο κυρίως επίπεδο στο οποίο προσεγγίζει ο περπατητής το κτίριο. Το τελευταίο ορίζεται ως το επίπεδο του ισογείου της σύνθεσης. Οι υπαίθριοι, αυτοί, ζωτικοί χώροι κίνησης, ενοποιούνται με το “μέσα” του οικισμού, δηλαδή το έσω, το δίκτυο των εξωτερικών χώρων, το μονοπάτι, την πλατεία.

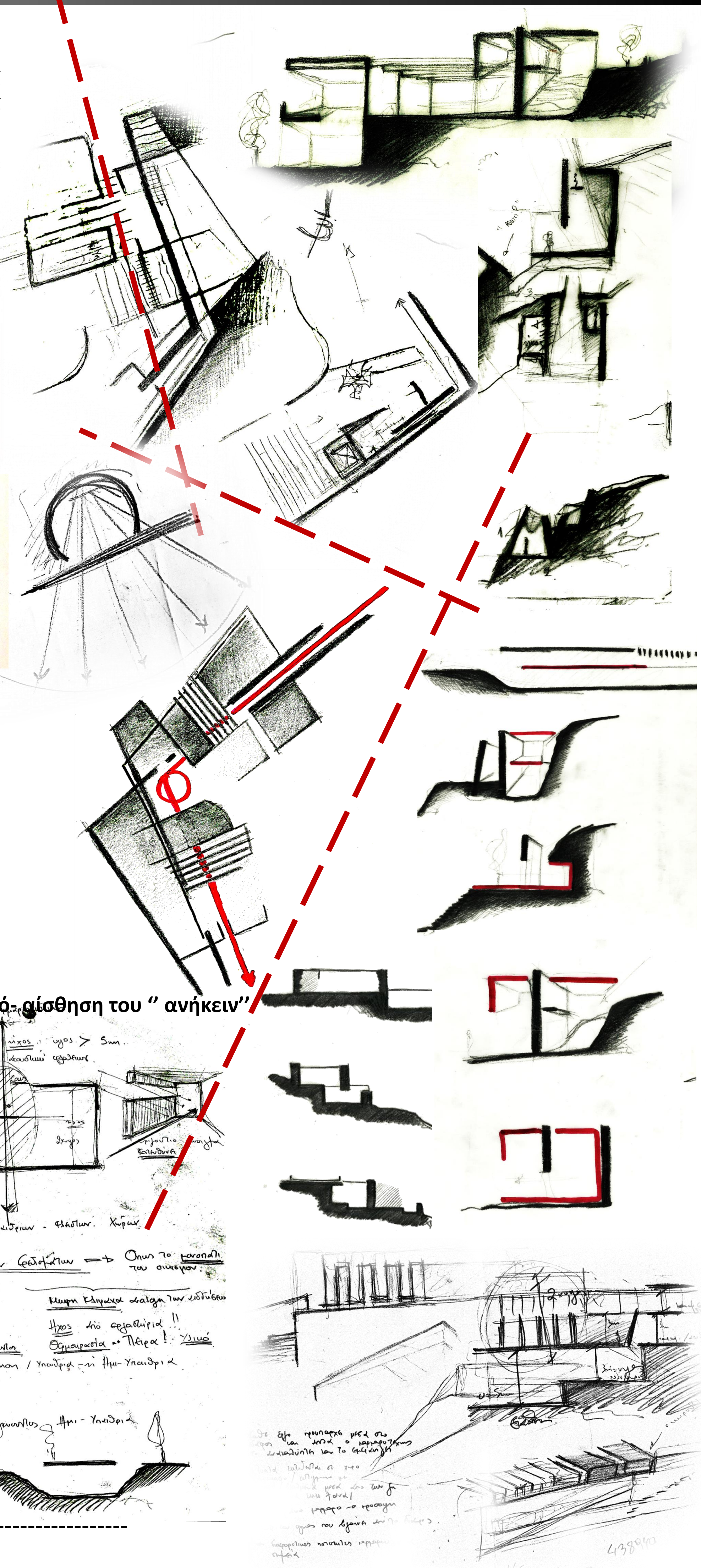
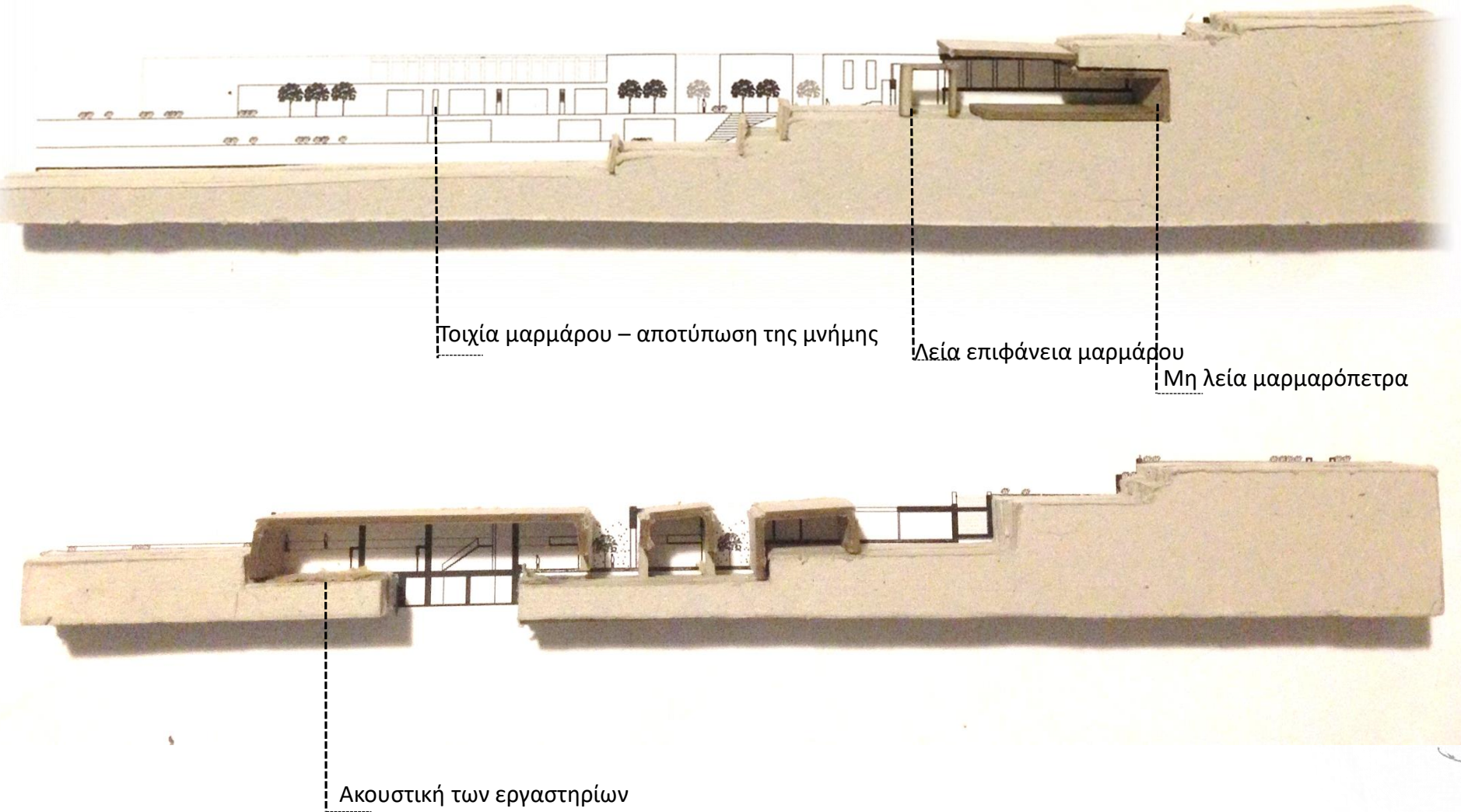

Η χειρονομία, προσομοιάζει σε μία τεθλασμένη γραμμή που ακολουθεί την μορφολογία του οκαπέδου και ενώνει, μέσω υπαίθριας διαδρομής, τον οικισμό με την σχολή Καλών Τεχνών και το μουσείο. Μεταφέροντας το στοιχείο της ρεματιάς, στη σύνθεση, ένας κάθετος, στην τεθλασμένη, άξονας, διασπά αυτήν, δημιουργώντας δύο ξεχωριστούς όγκους και μία υπαίθρια πλατεία στο σημείο τομής.

Επιπλέον μέσω του σχεδιασμού, επιχειρείται η **ενεργοποίηση των αισθήσεων** των χρηστών αλλά και των επισκεπτών. Το υλικό, από μόνο του ενεργοποιεί την **αίσθηση της αφής**. Γι αυτό τον λόγο χρησιμοποιείται τοπικά εξορισσόμενη μαρμαρόπετρα και μάρμαρο, σε διαφορετικές υφές και ποιότητες. Με αυτόν τρόπο αναδεικνύονται οι δυνατότητες που προσφέρει το υλικό και οι διαφορετικές χρήσεις του. Πιο συγκεκριμένα, οι περισσότεροι τοίχοι είναι σχεδιασμένοι από , μη λεία, μαρμαρόπετρα, ορθογωνικής διατομής, ενώ τα μικρότερα τμήματα, όπως τα δοκάρια και υποστυλώματα σχήματος Γ, από μάρμαρο, λείας επιφάνειας. Τέλος στο α' επίπεδο του αμφιθεάτρου , χρησιμοποιούνται επιφάνειες φωτοδιαπερατού μαρμάρου.

Πέραν της αφής, ενεργοποιείται και η **αίσθηση της ακοής**, μέσω της ακουστικής των εργαστηρίων, τόσο στους εσωτερικούς χώρους όσο και στους εξωτερικούς, μέσω της κύριας υπαίθριας κίνησης, με την οποία δίνεται η δυνατότητα στους επισκέπτες να δούν και να ενημερωθούν σχετικά με την τέχνη του μαρμάρου

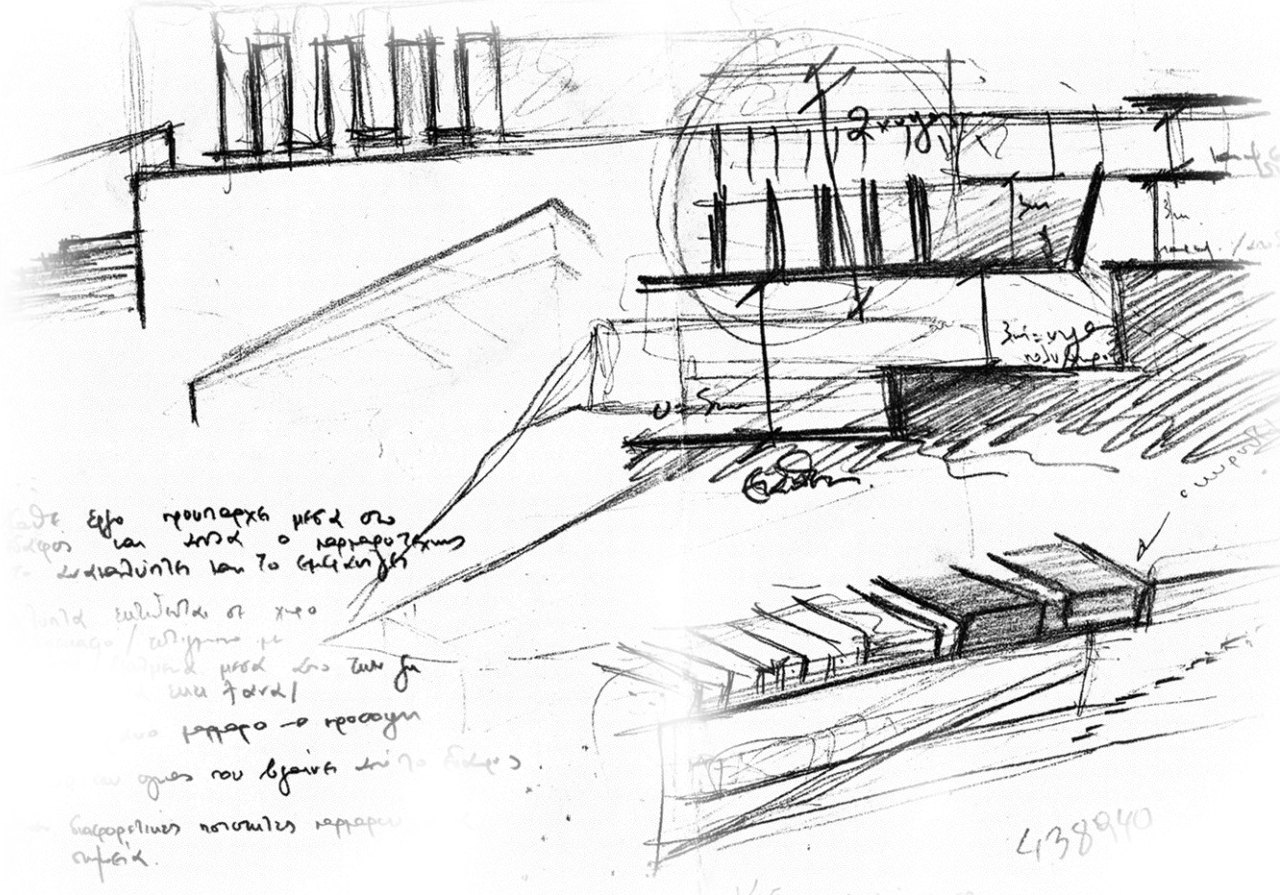
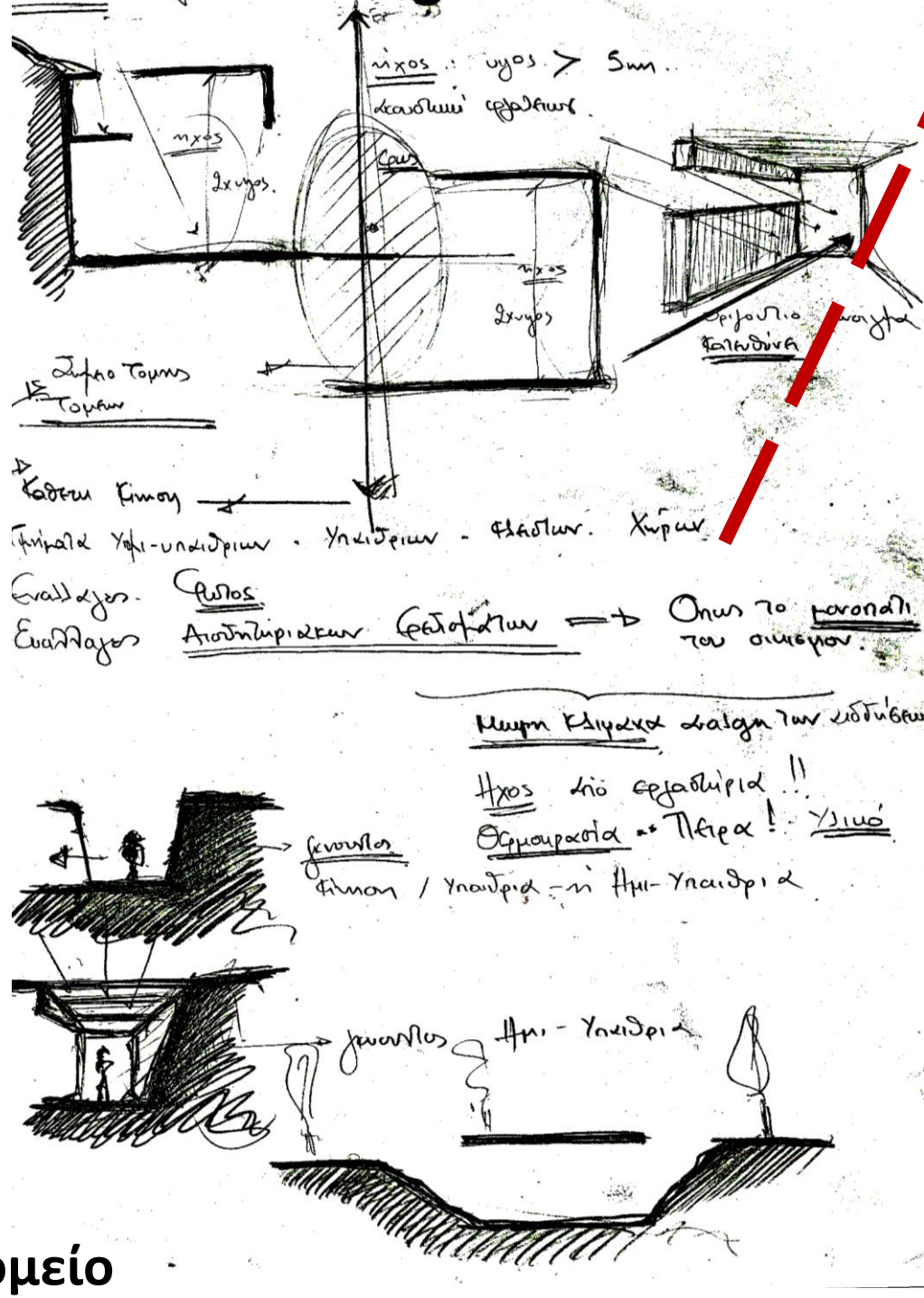

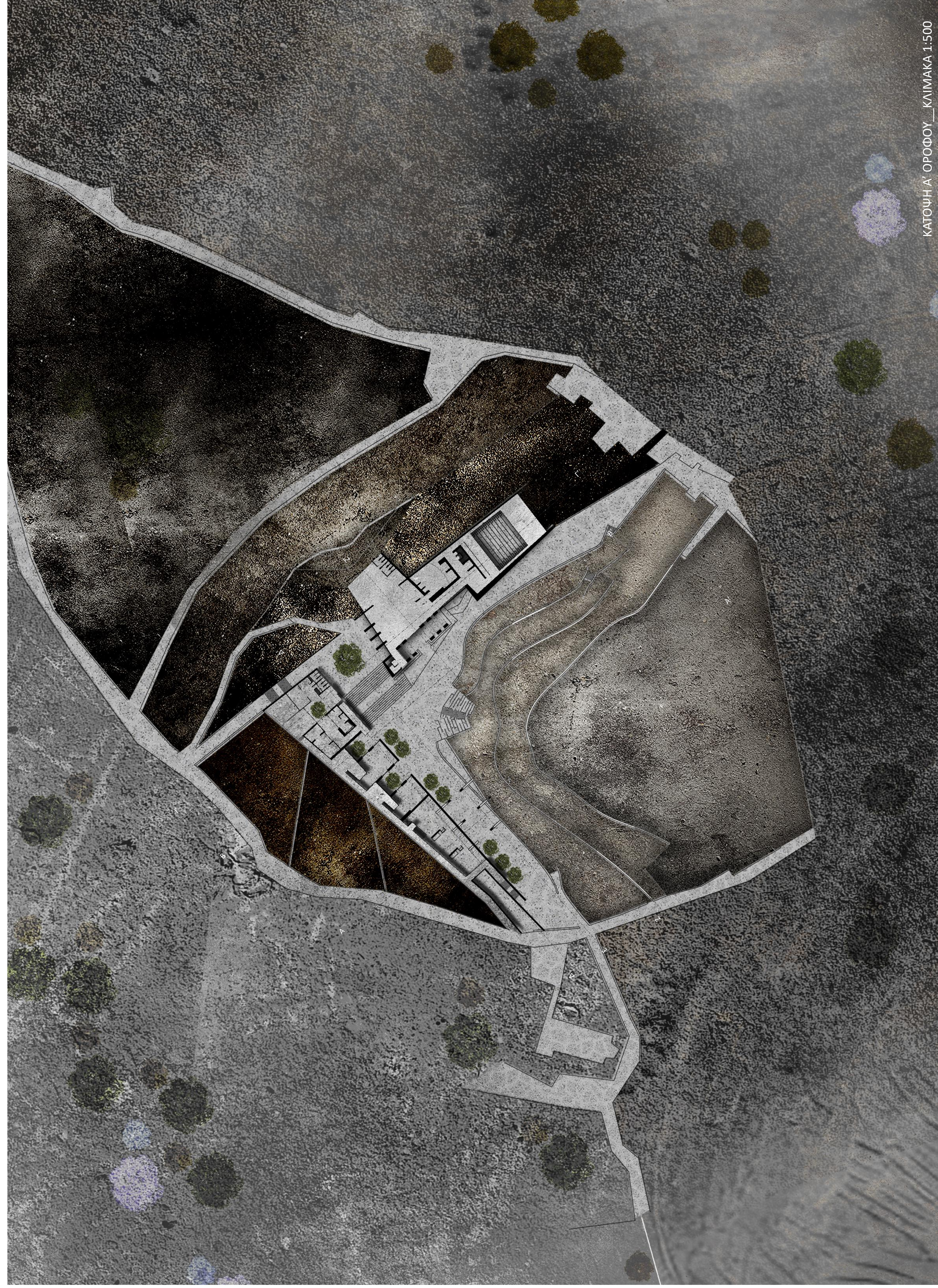
γεωμετρία

Άμεση βιωματική σχέση με το υλικό-αίσθηση του “ ανήκειν”

Όσον αφορά τις χαράξεις που ορίζουν τους όγκους, γίνεται προσπάθεια να τονιστεί η βαθιά σύνδεση με το υλικό και με το έδαφος. Το κτίριο εμφανίζει έντονη την αίσθηση της έδρασης, ενώ οι βασικές πτυχώσεις του υλικού που ορίζουν τους επιμέρους χώρους, προσομοιάζουν στην γεωμετρία του υλικού στο πρώτο στάδιο εξόρυξης του, στο λατομείο. Με αυτό τον τρόπο το κτίριο αποτελεί ένα ζωντανό οργανισμό, ο οποίος αποκαλύπτεται μέσα από το έδαφος, όπως το μάρμαρο και οι μορφές του, μετά την αφαίρεση εδάφους.

Πτυχώσεις__λατομείο

TOMH AA' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

TOMH BB' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

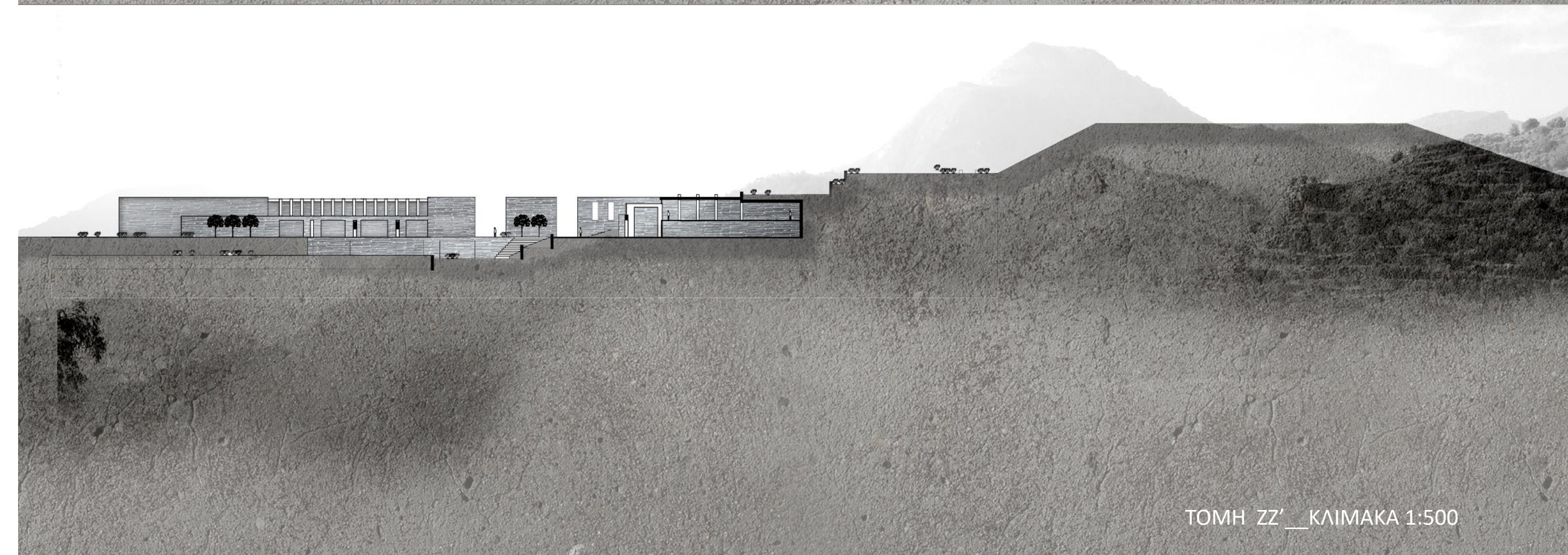
TOMH ΓΓ' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

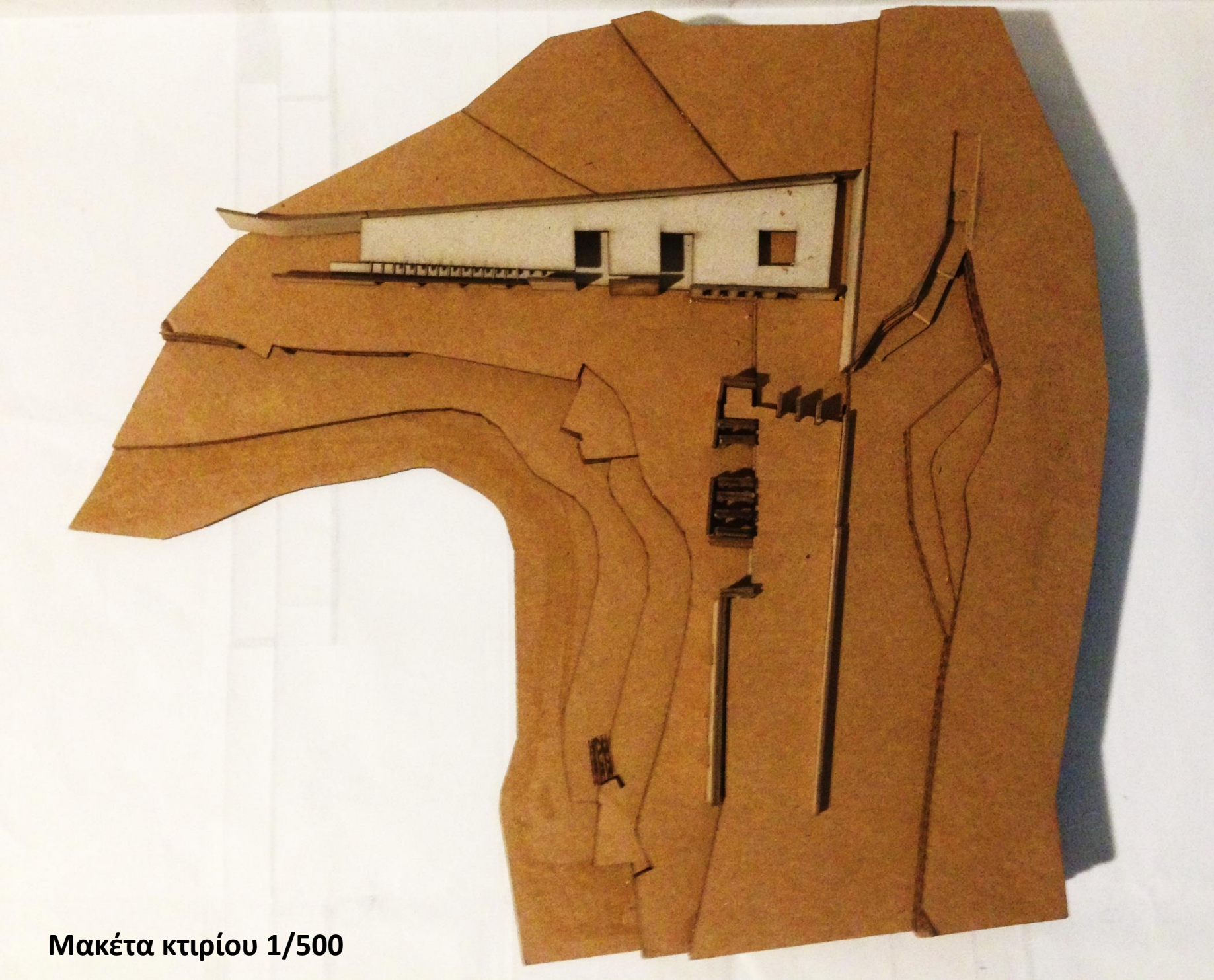
TOMH ΔΔ' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

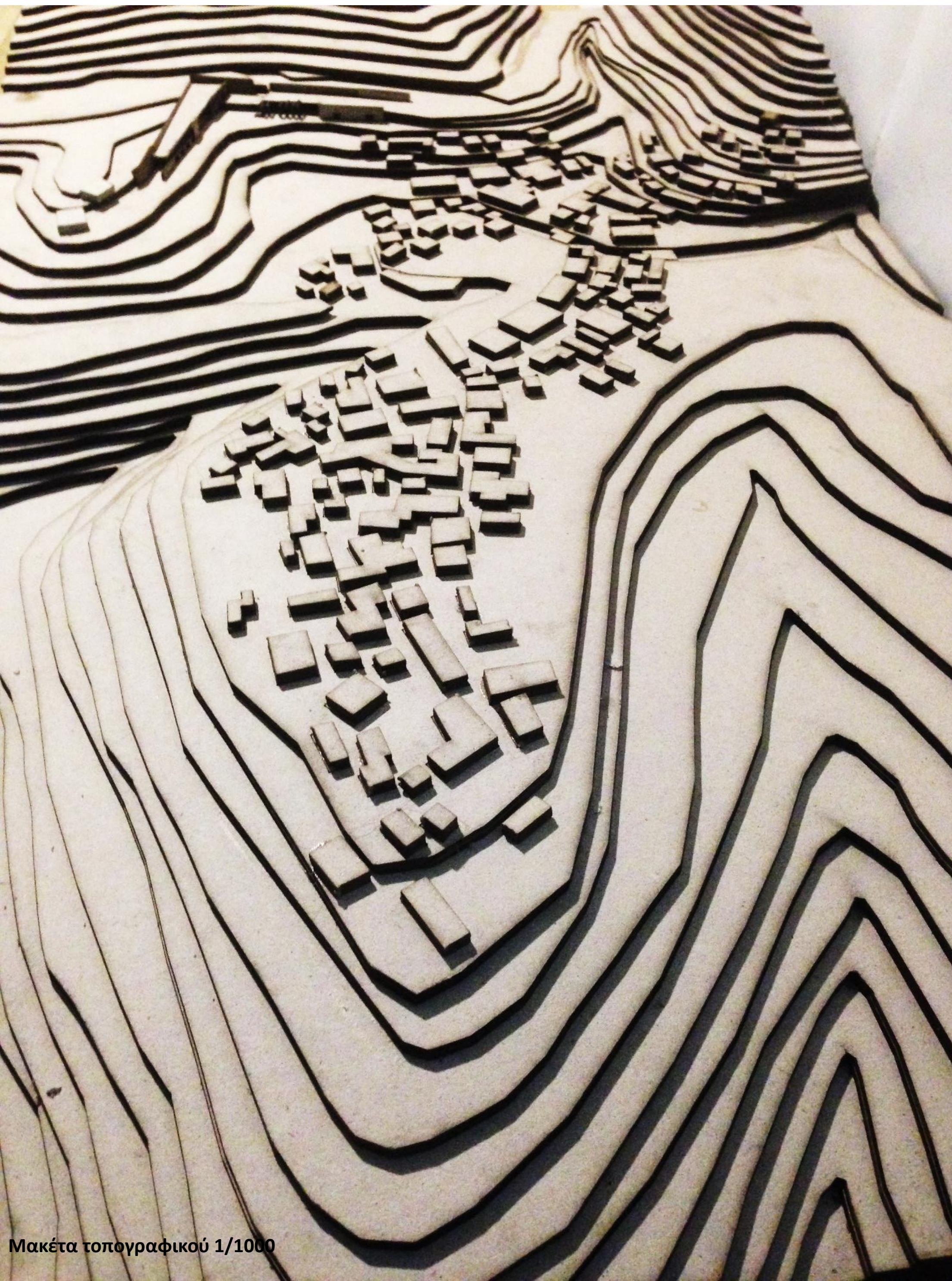
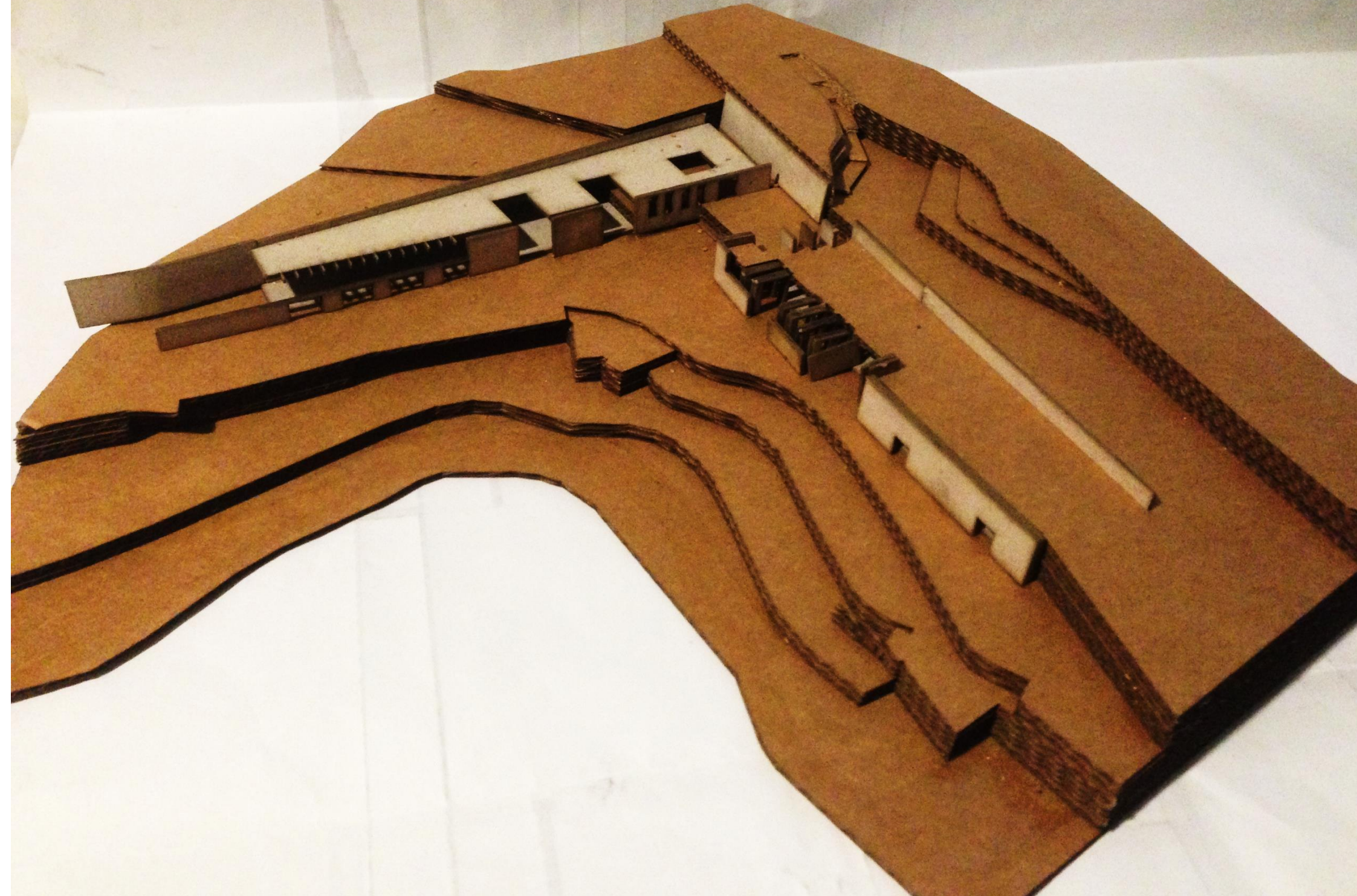
TOMH ΕΕ' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

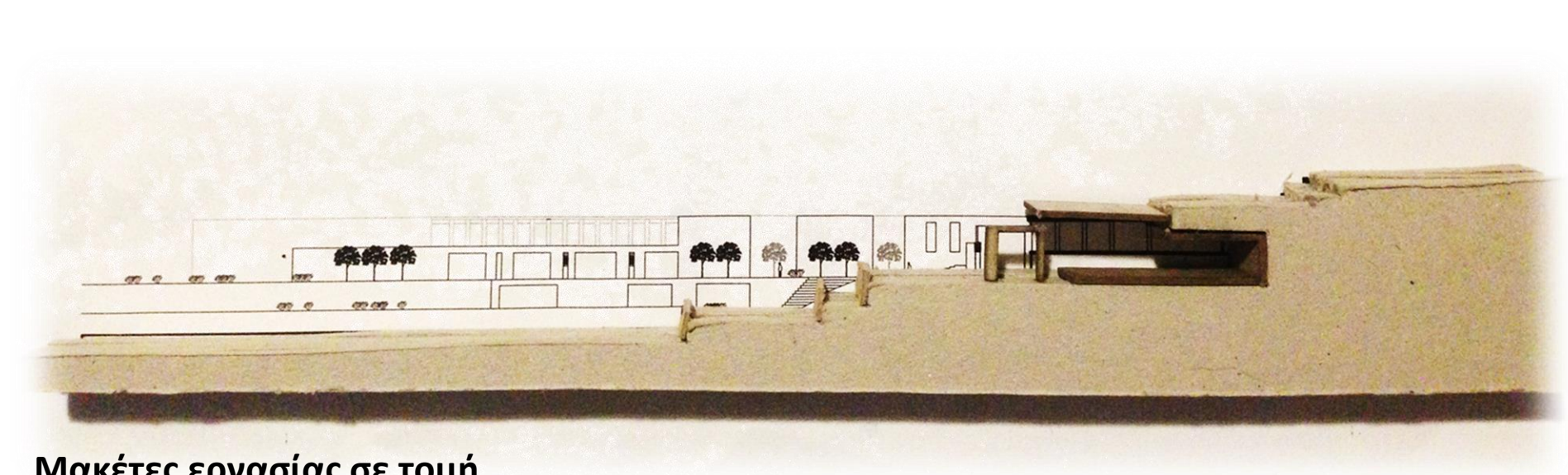
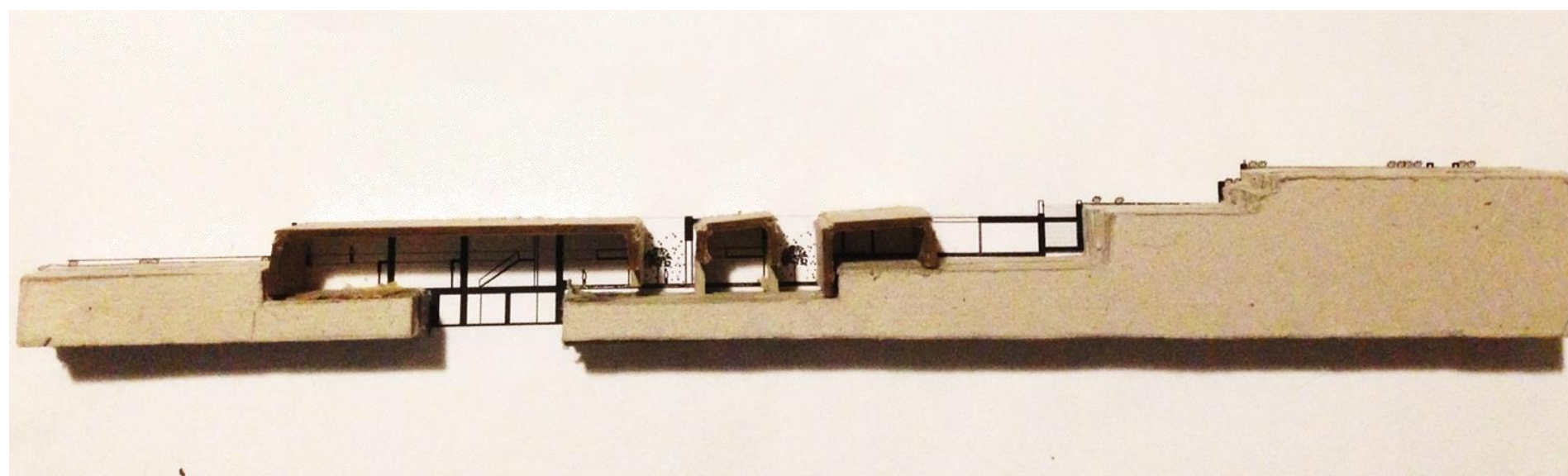
TOMH ΖΖ' __ ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

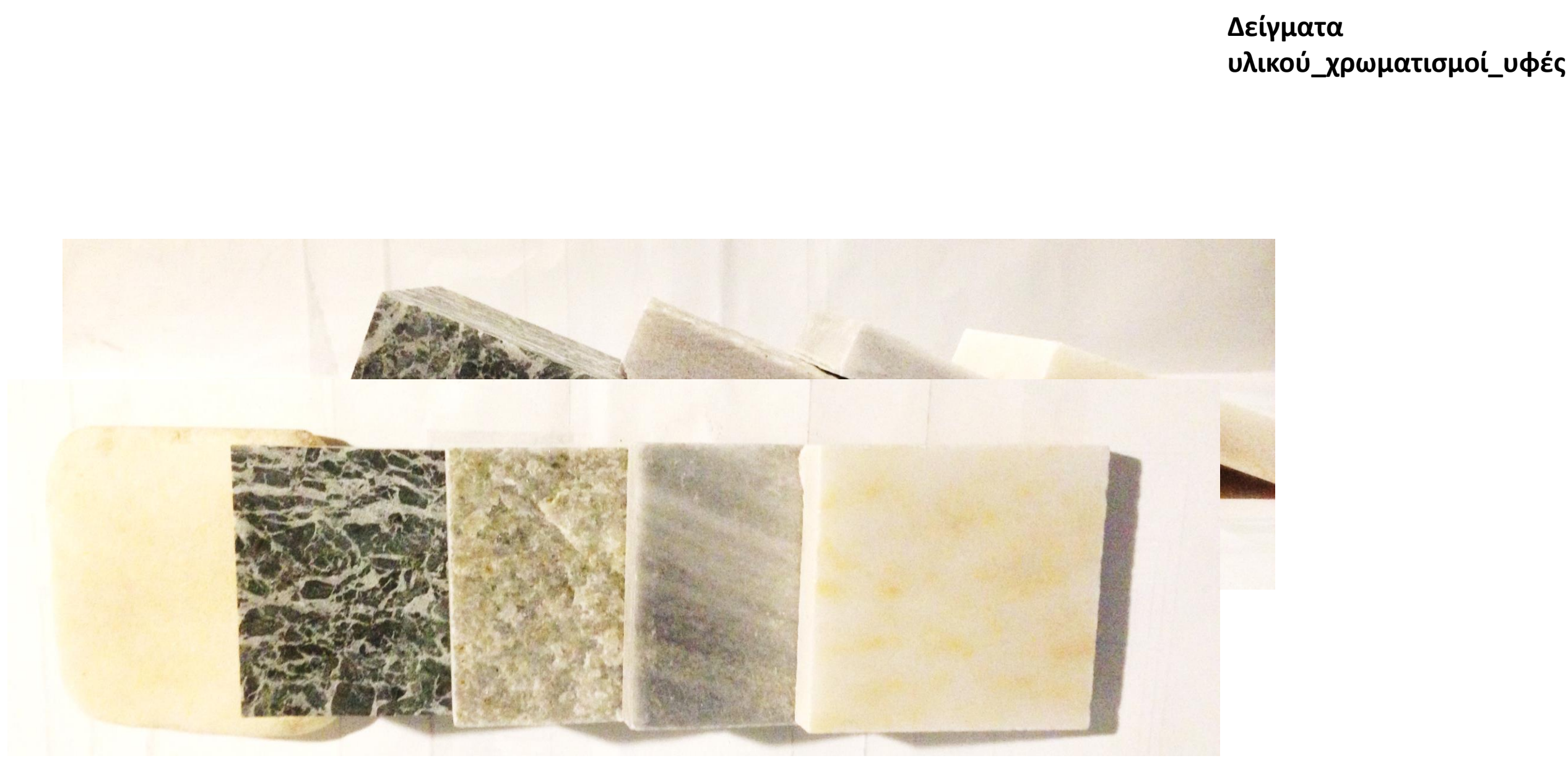
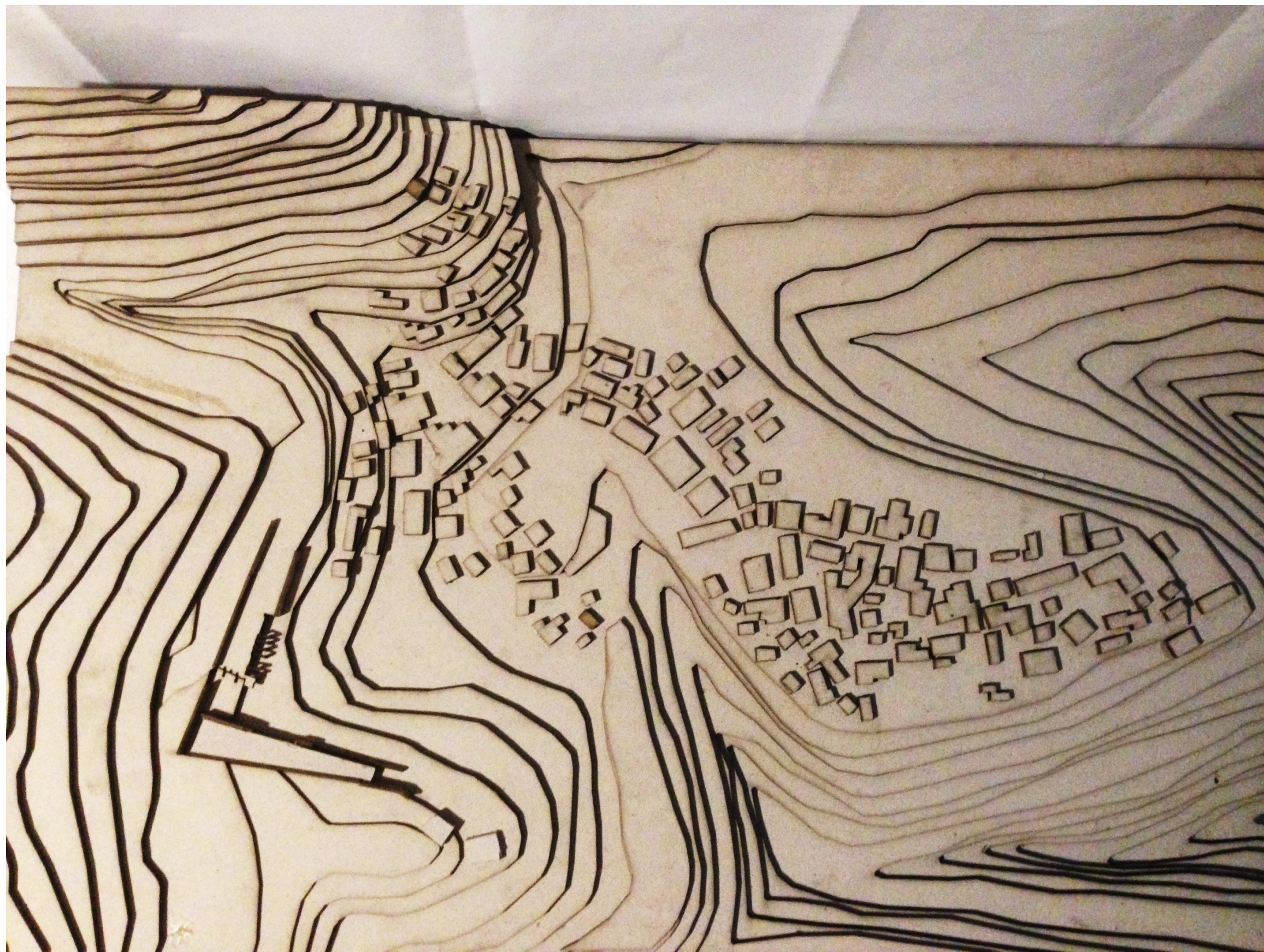
Μακέτα κτιρίου 1/500

Μακέτα τοπογραφικού 1/1000

Μακέτες εργασίας σε τομή

Δείγματα υλικού_χρωματισμοί_υφές

Διαγραμματική μακέτα_πτυχώσεις_γεωμετρία λατομείου_αίσθηση του ανήκειν

